

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Okresní soud v Táboře rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Ondřeje Kubů a přísedících Marie Malé a Josefa Vacka v hlavním líčení konaném dne 18. září 2015 v Táboře

takto:

Obžalovaný

[celé jméno obžalovaného],

[datum narození] v [obec], trvale bytem [adresa obžalovaného a poškozené],

uznává se vinným, že

1. společně s odděleně stíhanou [titul] [celé jméno obžalované], [datum narození] v [obec], trvale bytem [adresa obžalovaného a obžalované], jednali tak, že

[titul] [celé jméno obžalované] jako OSVČ, [IČO], se sídlem [adresa obžalovaného a obžalované], registrovaná jako plátce daně z přidané hodnoty u Finančního úřadu v [obec], jako jediná odpovědná osoba za splnění daňových povinností udělila plnou moc dne [datum] svému otci [celé jméno obžalovaného], aby ji zastupoval ve všech záležitostech a jednáních před úřady, orgány státní správy a místní samosprávy, na základě této plné moci [celé jméno obžalovaného]

a) v daňovém přiznání [titul] [celé jméno obžalované], [IČO], k DPH za zdaňovací období listopad 2010 v úmyslu získat finanční prostředky vykázal nadměrný odpočet ve výši 303.878 Kč, který odůvodnil neoprávněným odpočtem DPH ve výši 370.000 Kč z faktury [číslo] znějící na částku 1.850.000 Kč (bez DPH), kterou mělo vystavit [anonymizována dvě slova], [IČO], se sídlem [adresa], za dodávky dřeva, ačkoli se dodávky dřeva uskutečnili pouze v menším množství, a to pouze v hodnotě 300.000 Kč (včetně DPH 50.000 Kč), avšak k vyplacení nadměrného odpočtu daně správcem daně nedošlo a naopak byla doměřena daň ve výši 66.122 Kč

b) v daňovém přiznání [celé jméno obžalovaného] k DPH za zdaňovací období prosinec 2010 v úmyslu získat finanční prostředky vykázal nadměrný odpočet ve výši 344.309 Kč, který odůvodnil neoprávněným odpočtem DPH ve výši 400.000 Kč z faktury č. [rok], znějící na částku 2.000.000 Kč (bez DPH), kterou vystavil [celé jméno obžalovaného] (sám za svou osobu), [adresa obžalovaného a obžalované], za nájem nemovitosti a pozemků za r. 2010, ačkoli nájem nebyl fakticky realizován, a k úhradě nájmu nikdy nedošlo, přičemž [celé jméno obžalovaného] pak jako pronajímatel, aby se vyhnul povinnosti částku DPH ve výši 400.000 Kč uhradit, ve svém daňovém přiznání oproti této povinnosti uplatnil další neoprávněný odpočet ve výši 502.425 Kč na základě fiktivních daňových dokladů vystavených společností [právnícká osoba], [IČO], se sídlem [adresa], avšak k vyplacení nadměrného odpočtu daně správcem daně nedošlo a naopak byla doměřena daň ve výši 55.691 Kč

celkem se tak za období listopad a prosinec r. 2010 pokusil vylákat vyplacení nadměrného odpočtu daně z přidané hodnoty v částce 770.000 Kč, a to ke škodě České republiky, zastoupené Finančním ředitelstvím v [obec], [adresa],

2. sám

jako fyzická osoba podnikající pod jménem [celé jméno obžalovaného], [IČO], se sídlem [adresa obžalovaného a obžalované] (od [datum] se sídlem [adresa obžalovaného a poškozené]), registrovaný jako plátc daně z přidané hodnoty u Finančního úřadu pro Jihočeský kraj, Územní pracoviště v [obec]

- I. ve 2. – 4. čtvrtletí r. 2012 odebral postupně od společnosti [právnícká osoba], [IČO], zboží a služby v celkové hodnotě 7.019.265,28 Kč (faktury [číslo] [číslo] [číslo] [číslo] [číslo] [číslo]), přičemž při realizaci těchto obchodů vystupoval jako příjemce plnění a současně i na straně poskytovatele plnění, a to na základě generální plné moci vystavené mu jednatelem [právnícká osoba] – [právnícká osoba] [jméno] [příjmení], a za situace, kdy znal nedobrou ekonomickou situaci [právnícká osoba] – [právnícká osoba], kdy za přijatá plnění nezaplatil, a ačkoli věděl, že za uvedená zdanitelná plnění nebyla přiznána a odvedena [právnícká osoba] – [právnícká osoba] DPH na výstupu, přesto si nechal vystavit faktury o prodeji tohoto zboží, na jejichž základě následně uplatňoval odpočet DPH na vstupu v daňových přiznáních za 2., 3. a 4. čtvrtletí 2012,
- II. do daňového přiznání k DPH za 4. čtvrtletí r. 2012 neuvedl plnění v částce 400.000 Kč představující nájemné za druhé pololetí r. 2012 ze smlouvy o nájmu uzavřené dne [datum] se [právnícká osoba] s.r.o., [IČO], již na základě této nájemní smlouvy pronajal část nemovitostí pily v [obec], přesto, že dle znění nájemní smlouvy se u tohoto dílčího plnění za datum uskutečnění zdanitelného plnění považuje [datum], a proto byl povinen daň ve výši 80.000 Kč z tohoto plnění přiznat v daňovém přiznání k DPH za 4. čtvrtletí r. 2012, což neučinil,
konkrétně tak v daňovém přiznání k DPH
- III. za 2. čtvrtletí r. 2012 neoprávněně nárokoval nadměrný odpočet ve výši 407.662 Kč,
- IV. za 3. čtvrtletí r. 2012 neoprávněně nárokoval nadměrný odpočet ve výši 262.527 Kč a neuhradil skutečnou daňovou povinnost ve výši 153.127 Kč,
- V. za 4. čtvrtletí r. 2012 neoprávněně nárokoval nadměrný odpočet ve výši 32.201 Kč a neuhradil skutečnou daňovou povinnost ve výši 394.360 Kč,
avšak k vyplacení nadměrného odpočtu daně správcem daně nedošlo,

čimž zkrátil svou daňovou povinnost a pokusil se vylákat výhodu na dani z přidané hodnoty v celkové částce 1.249.877 Kč, a to ke škodě České republiky, zastoupené Finančním ředitelstvím [obec], se sídlem [adresa],

tedy

pod bodem 1. a), b)

- VI. v úmyslu čin spáchat se dopustil jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby ve značném rozsahu vylákal výhodu na dani, avšak k dokonání činu nedošlo,

pod bodem 2.

- VII. ve značném rozsahu jednak zkrátil daň a jednak dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby vylákal daňovou výhodu v úmyslu čin spáchat, avšak k dokonání činu nedošlo

čimž spáchal

pod bodem 1. a), b)

- VIII. zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1,2 písm. c) trestního zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku

pod bodem 2.

- IX. zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku, dílem dokonáný dílem ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku,

a odsuzuje se

za shora uvedené zločiny a sbíhající se přečiny neoprávněný zásah do práva k domu, bytu nebo k nebytovému prostoru podle § 208 odst. 2 trestního zákoníku, jimiž byl obžalovaný uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Táboře ze dne 12. 4. 2013, č. j. 1 T 115/2012-530, jenž právní moci nabyl dne 5. 9. 2013,

podle § 240 odst. 2 trestního zákoníku za použití ustanovení § 43 odst. 2 trestního zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v délce 4 (čtyři) roky nepodmíněně.

Podle § 56 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku se obžalovaný pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice s ostrahou.

Podle § 67 odst. 2 písm. a) a § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá peněžitý trest v počtu 20 denních sazeb po 2.000 Kč, tedy v celkové výši 40.000 Kč.

Podle § 73 odst. 1, 3 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu a člena statutárního orgánu obchodních korporací, a to včetně jejich zastupování na základě plné moci a prokury, na dobu 4 (čtyři) roky.

Tímto rozsudkem se zrušuje výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 12. 4. 2013, č. j. 1 T 115/2012-530, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Odůvodnění:

Soud v hlavním líčení, které bylo až do vyloučení věci spoluobžalované [celé jméno obžalované] vedeno za splnění zákonných podmínek v její nepřítomnosti, provedl výslech obžalovaného [celé jméno obžalovaného] a přečetl výpověď spoluobžalované [celé jméno obžalované]. Dále soud provedl důkazy výsledky svědků [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno]

[příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [titul]. [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení]. Soud rovněž provedl listinné důkazy, z nichž stěžejními byly seznamy faktur, faktury, příznání k DPH, příjmové doklady, smlouva o nájmu, včetně dodatku, odstoupení od smlouvy, dohoda o zápočtu, přípis, plná moc, oznámení finančního úřadu, dodatečný platební výměr, vyjádření, žádost o vrácení přeplatku, odvolání, trestní oznámení záznamy o provedeném šetření, výpis z obchodního rejstříku, výpis z evidence cizinců, úřední záznamy, materiály k daňovým řízením, doklady předložené obžalovaným [celé jméno obžalovaného], dodací listy, potvrzení, finanční šetření, smlouva kupní a zástavní, společné ustanovení ke kupní smlouvě, smlouva o dílo, evidence docházky, smlouva o nájmu a smlouva o dílo, rozsudek ve věci vedené u Okresního soudu v Táboře pod sp. zn. 10 C 17/2011, včetně rozhodnutí odvolacího soudu, protokoly, doklady k přepravě, dohody ([příjmení] - [celé jméno obžalovaného]), doklady vystavené svědkem [příjmení], přepravní listy a faktury, daňové doklady, trestní oznámení, doklady poskytnuté finančním úřadem, daňové doklady, dodací listy, smlouva o nájmu, zápisy z valných hromad, dohody o zápočtu, smlouva o nájmu, včetně dodatku, výpisy z účtů, zprávy z bank, zprávy o daňové kontrole, exekuční rozhodnutí, jakož i osobní výkazy obžalovaného.

Skutková zjištění

Provedeným dokazováním soud považuje za prokázané, že obžalovaný [celé jméno obžalovaného] spáchal jednání, jež mu bylo obžalobou kladeno za vinu a jež je popsáno ve výrokové části tohoto rozsudku, tedy dále rozvedené skutečnosti. Vzhledem k provázanosti jednotlivých skutečností pro zjištění celkového obrazu soud níže uvádí svá zjištění souhrnně, aby následně odděleně uvedl toliko závěry k jednotlivým bodům výroku rozsudku.

Obžalovaný [celé jméno obžalovaného] spáchání trestné činu popřel a uvedl, že celá obžaloba je založena na výsledcích kontroly finančního úřadu, která není objektivní, naopak finanční úřad dluží peníze jemu, nadto vlivem úniku informací došlo k poškození jeho podnikatelských zájmů, ztratil svého největšího odběratele. Obžalovaný opakovaně poukazuje na chyby orgánů činných v trestním řízení i orgánů finanční kontroly, kterých se měly vůči jeho osobě dopustit. Rovněž opakovaně poukazuje na fakt, že důvodem kontroly finančního úřadu bylo jejich vlastní pochybení, tedy skutečnost, že mu vratku daně nezaplatily včas, naznačil rovněž, že cílem jednání pracovníků provádějících kontrolu bylo rovněž snaha vyhnout povinnosti přeplacenou daň vrátit.

K samotné podstatě věci obžalovaný vypovídal velice rozsáhle a jeho výpověď je možno rozdělit do několika více méně souvisejících celků.

V první řadě obžalovaný [celé jméno obžalovaného] zmiňuje samotnou podstatu obchodních vztahů mezi subjekty uvedenými v obžalobě. Obžalovaný se rozsáhle věnoval důvodům tohoto složitého uspořádání. Podnikat v objektu [anonymizováno] v [obec] započal jako fyzická osoba, až následně došlo k založení společnosti s ručením omezeným, a to na radu jeho účetního poradce. Poté obžalovaný začal spolupracovat s [anonymizována dvě slova], které měly ovládat osoby ukrajinské národnosti ([anonymizována tři slova] a [příjmení]). Tyto osoby působily na [anonymizováno] od počátku již od devadesátých let, postupně se [anonymizováno] dostal do vedoucí pozice, mimo jiné proto, že zajišťoval ubytování [anonymizováno]. [příjmení] [jméno] popisuje obecně jako jakousi, „hlavu gangu“, osobu, která se přímo účastnila, nebo byla v pozadí celé řady společností (např. [anonymizováno], právě [anonymizována dvě slova], [příjmení]). Všechny tyto osoby se znaly, spolupracovaly spolu. Družstvo [anonymizováno] mělo pronajatu část pily, kde docházelo ke zpracování surové kulatiny na řezivo dle poptávky odběratelů s tím, že pro něj byla rozhodující kvalita, neboť tuto měl přesně specifikovánu od odběratelů, nebylo tedy možné, aby surové dřevo bylo ihned po dovozu zpracováno a následně odebráno, odběratelé požadovali vlhkost dřeva maximálně 25%, dále docházelo k jeho dalším úpravám (např. impregnaci). Takto upravené zboží se pak vyváželo do [země] k odběratelům ([příjmení] [anonymizována dvě slova] - dále jen [příjmení], [anonymizováno]). Samotné zapojení

obžalovaného do těchto vztahů bylo, jak sám připouští, ve více rovinách. V prvé řadě se jej účastnil jako fyzická osoba, kdy od pana [příjmení] zakoupil areál [anonymizováno] v [obec] s úmyslem užít jej k výrobě. Nicméně na nemovitostech areál tvořící vázla zástavní práva, která sice měla být z kupní ceny vyplacena, ale nedošlo k tomu, což ve svém důsledku vedlo ke znehodnocení veškerých nemovitostí. V důsledku pochybení právních zástupců a zřetelně naznačovaného podvodu ze strany pana [příjmení] tak získal vlastnické právo k části areálu [anonymizováno] v [anonymizováno], ale tato byla zatížena celou řadou zástavních práv, která nabyvatel, ačkoli tak byly domluveni, neuhradil. Právě fakt, že na nemovitém majetku vázla celá řada závazků, nakonec vedl i ke krachu záměru převodu pozemku na spoluobžalovanou [titul] [celé jméno obžalované], a tedy i k odstoupení od nájemní smlouvy, která byla koncipována jako nájem s následnou koupí najaté věci, jakási obdoba leasingu. Ostatně výše popsané situace vedla i ke změně nájemní smlouvy, mimo jiné k posunutí splatnosti nájmu, či následnému zániku nájemního vztahu, který ztratil své opodstatnění. Rovněž nájemní vztah se [právníká osoba] s.r.o. byl odůvodněný, společnost získala zakázku na dodávku dřeva na stavbu naučné stezky, bylo tedy nutné zajistit adekvátní skladovací prostory. Vedle toho část areálu patřila [právníká osoba] [obec], zpočátku se tedy podnikání přizpůsobovalo snaze se s touto společností dohodnout.

Obžalovaný [celé jméno obžalovaného] dále velice podrobně popsal systém vzájemného propojení ve věci zúčastněných subjektů, kdy vzájemné pohledávky de facto hrazeny nebyly, neboť docházelo k zápočtům a fakticky se hradily pouze rozdíly. Systém fungoval tak, že společnost, [anonymizováno]“ měla pronajatu část pily, kde zpracovávala kulatinu, na profily a tyto následně prodávala. S [anonymizována dvě slova] obchodovala nejen společnost [právníká osoba], ale také obžalovaný [titul] [celé jméno obžalované] [celé jméno obžalovaného] jako podnikající fyzické osoby. Takto nakoupené dřevo bylo dále zpracováváno, zejména bylo určeno na výrobu obalových materiálů pro [právníká osoba] a pro společnost [anonymizováno] [příjmení]. Vzájemné pohledávky mezi třemi výše jmenovanými subjekty pak byly vyrovnávány formou vzájemných zápočtů, a to i tak že pohledávku [titul] [celé jméno obžalované], které měla vůči [anonymizována dvě slova], byly vyrovnány se závazky, které ona měla vůči společnosti [právníká osoba] Účetní měl vždy za úkol proplatit DPH, ostatní závazky se zpravidla vyrovnávaly výše naznačenou cestou zápočtů, kdy je zřejmé, že docházelo k jakémusi vzájemnému postupování závazků a pohledávek, kdy tímto způsobem docházelo k jejich vyrovnávání, případné rozdíly byly zpravidla uhrazeny v hotovosti.

Samotná obchodní činnost pak probíhala v několika rovinách. V první řadě řezivo odebírala [titul] [celé jméno obžalované] od [právníká osoba] [anonymizováno] a s tímto dále obchodovala, jednak jej odebíral obžalovaný jako fyzická osoba. Dalším subjektem, který figuroval v obchodních vztazích, byla společnost [právníká osoba], i tato společnost obchodovala se dřevem, resp. s obžalovaným jako fyzickou osobou, kdy od této odebíral rovněž řezivo a s tímto dále obchodoval. Objemy obchodů dosahují statisícových částek, a to nejen ty, které realizovala [titul] [celé jméno obžalované] zastoupená obžalovaným, ale rovněž [právníká osoba] s.r.o., kdy tento byl dodavatelem dřeva pro stavební [právníká osoba] stavby mostů. Objemy těchto obchodů se pak pohybovali v rádech desítek či stovek kubíků dřeva. Odběr dřeva zpravidla probíhal tak, že toto bylo nakoupeno nejprve od [právníká osoba] [anonymizováno], později (poté co na tuto společnost byl převeden areál pily a tato byla prodána panu [příjmení]) od společnosti [právníká osoba], následně odběratel (buď [titul] [celé jméno obžalované], případně obžalovaný jako OSVC) toto řezivo prodávají dál, odběratelů do [země], v roce 2012 již figuruje v obchodech pouze obžalovaný, který obchoduje nejen s německými partnery, ale rovněž se [právníká osoba] stavby mostů, vedle toho se také rýsují kontrakty pro [právníká osoba] s.r.o., kterou rovněž zastupuje obžalovaný. Právě popsaným způsobem také došlo k nákupu dřeva [titul] [celé jméno obžalované], v zastoupení obžalovaným [celé jméno obžalovaného], jemuž vystavila plnou moc, v hodnotě 1.850.000 Kč bez DPH od [anonymizována dvě slova]. [příjmení] bylo částečně uhrazeno částkou 300.000 Kč v hotovosti (určenou DPH), a zbytek byl uhrazen [titul] [celé jméno obžalované]

zápočtem za dodávky řeziva společnosti [právnícká osoba] a nedoplatené nájemní faktury mezi společností [právnícká osoba] a [anonymizována dvě slova]. Existenci obchodu podle obžalovaného dokládá i objem prodeje dřeva mezi [titul] [celé jméno obžalované] a společností [právnícká osoba]

Obžalovaný [celé jméno obžalovaného] se v návaznosti na právě popsané ve své výpovědi věnuje i nájemním vztahům, jednak se [právnícká osoba] [anonymizováno], kdy této pronajal prostor [anonymizováno] s výrobními zařízeními, a rovněž [titul] [celé jméno obžalované], u níž se však jednalo o jakousi obdobu leasingu a tento způsob převodu vlastnictví na jmenovanou byl zvolen proto, aby se vyhnula zahrnutí tohoto nemovitého majetku do společného jmění manželů. Co se týče pronájmu skladovacích prostor [právnícká osoba] s.r.o. toto bylo odůvodněno příslibem zakázek na odběr dřeva, s ohledem na očekávaný objem těchto zakázek vznikla potřeba rozsáhlých skladovacích prostor, proto uzavírá nájem areálu [anonymizováno] v [obec], avšak se [právnícká osoba] [obec] zastoupené jednatelem panem [příjmení], tento nájem je však ke konci roku 2012 ukončen.

V neposlední řadě také nelze dle obžalovaného [celé jméno obžalovaného] opominout otázku nezbytných stavebních úprav areálu pily v roce 2010 Tyto proběhly v objemu zhruba 2.500.000 Kč a týkaly se demolice budov, zpevnění venkovních plocha výstavby kanalizace, obžalovaný se také zmiňuje o dalších úpravách, okna stavební úpravy hal. Tyto práce byly řádně provedeny a vyfakturovány. Opět na ně bylo nejprve uhrazeno DPH a poté byly zaplacený samotné práce, byť v několika splátkách. Obžalovaný nadto ještě velice rozsáhle popisoval nezbytnost provedených prací a rovněž i na skutečnost, že tyto skutečně proběhly, ačkoli jsou popírány, což je snadno ověřitelné prohlídkou na místě.

Soud hodnotí výpověď obžalovaného jako ve svém výsledku nevěrohodnou, a to nejen s ohledem na ve věci provedené dokazování, jak bude rozebráno níže, ale již s ohledem na charakter výpovědi samé. Obžalovaný sice nepochybně popisuje některé pravdivě některé dílčí skutečnosti svého podnikání, nevěrohodný je však především popis celku jeho jednání. Obžalovaný si totiž právě při popisu detailů častokrát odporuje, a ačkoliv má snahy tyto rozpory později vysvětlovat různými méně či více složitými konstrukcemi vztahů je zřejmé, že jím nabídnutá verze skutkového děje je neuvěřitelná, nelogická a v konečném důsledku jen obtížně realizovatelná. Vůbec je pro jakoukoliv výpověď obžalovaného signifikantní neustálá snaha při upozornění na jakýkoliv rozpor či nesprávnost v jeho tvrzení reagovat zdánlivě racionálním vysvětlením těchto skutečností, což však ve výsledku vede ke zjištění, že výpověď obžalovaného je vlastně značně iracionální. Nadto celá řada jeho tvrzení postrádá smysl nejen v obecné rovině, což dokládají např. vyjádření obžalovaného, „Člověk je v tom namočený, jede v tom celý léta, tak v tom nevidím žádný problém“, ale i v optice jednotlivých konkrétních obchodů či skutků. Jakkoli soud plně akceptuje svobodu vlastníka libovolně nakládat se svým majetkem je zarážející, že obžalovaný pronajme část výrobního areálu pily v podstatě konkurenční společnosti, od níž poté odebírá dřevo, zejména za situace, kdy má veškerých prostředků k tomu, aby nakupoval pouze vstupní surovinu a tuto dále sám zpracovával. Rovněž ne zcela věrohodné pro tvrzenou snahu obžalovaného pouze řádně obchodovat je vytvoření obžalovaným předkládané sítě obchodních vztahů, vzájemných závazků a jejich následných zápočtů, a to zejména s ohledem na zpravidla nutné zapojení třetí strany, kdy jak obžalovaný sám připouští, docházelo často k započtení závazků nikoli přímo vzájemných, ale v situaci kdy bylo nutno, „vzájemně postupovat“ pohledávky, vytvářet jakési kruhy, kdy jeden subjekt postoupí svůj závazek jinému subjektu a ten zanikne započtením s jeho dlužníkem, nadto vzájemná úhrada mezi postupitelem a postupníkem je zpravidla rovněž prostřednictvím započtení. Naznačené a velice složité vztahy do značné míry postrádají logiku, zejména s ohledem na angažovanost vzájemně majetkově nepropojených osob, a nepřehlednutelné v jejich struktuře je tak zejména to, že spojujícím článkem byla právě osoba obžalovaného. Stejně tak nevěrohodně působí rovněž i investice do areálu v řádech milionů do areálu pily, který však mohl být kdykoliv prodán v důsledku realizace zástavních práv na něm váznoucích. V neposlední řadě je také nutné

upozornit na samotný projev obžalovaného před soudem, který jen potvrzuje úvahy soudu o nevěrohodnosti jeho tvrzení. Tento se snaží na jedné straně vystupovat jako oběť nekalých praktik nejen svých obchodních partnerů (např. pan [příjmení], [anonymizováno] a další), ale také orgánů činných v trestním řízení a finančního úřadu, kdy všechny tyto osoby, vedeny různými motivy, se snaží jeho osobu poškodit, upřít jí její zákonné nároky a v neposlední řadě také podvést. Na straně druhé se v případě, kdy je konfrontován s nesrovnalostmi, jsou mu předestírány okolnosti svědčící v jeho neprospěch, se charakter výpovědi mění. Obžalovaný se projevuje jako osoba latentně agresivní, v jeho projevu se objevují určité prvky nadřazenosti, kdy sám sebe staví do středu jako osobu předkládající nezpochybnitelná fakta, přičemž má tendenci zpochybňovat jakákoli tvrzení svědčící v jeho neprospěch. Ostatně popisovanému jednostrannému náhledu na skutkový stav svědčí i časté dílčí, méně či více významné, změny výpovědi obžalovaného v reakci na zjištění vyplývající z prováděného dokazování.

Z dalšího provedeného dokazování soud předně poukazuje na svědeckou výpověď [celé jméno obžalované], která byla stíhána spolu s obžalovaným [celé jméno obžalovaného], tato se však k věci vyjádřila jen velice stručně, ve shodě s obžalovaným uvedla, že jmenovanému vystavila plnou moc a dál se o podnikání prakticky nezajímala.

Svědék [jméno] [příjmení], účetní obžalovaného, který zpracovával účetnictví nejen pro obžalovaného jako OSVČ, ale rovněž pro společnosti, které zastupoval – tedy pro společnost [právnícká osoba] a později i pro [právnícká osoba] s.r.o. Svědek však uvedl, že doklady nevystavoval, nevedl ani pokladnu. Vše zúčtoval podle dokladů, které mu předal obžalovaný, ostatně obdobným způsobem probíhaly i jeho vstupy do spolupráce s finančním úřadem. Svědek tvrdí, že co mohl vysvětlit nebo doložit, takto udělal, ale v řadě případů byla nutná osobní účast obžalovaného. Svědek spolupracoval výhradně s obžalovaným, co se týče informací o provozu [anonymizováno], tyto má pouze zprostředkovaně od obžalovaného, neboť na [anonymizováno] chodil pouze občas zpravidla jednou týdně. Co se týče odvodů DPH, tyto probíhaly standardně, daňová přiznání se podávala čtvrtletně, rovněž takto bylo hrazeno DPH. [příjmení] byla taková, že vzájemné úhrady se hradily zápočty, což ale byla obvyklá praxe – v tomto případě probíhaly zápočty mezi [titul] [celé jméno obžalované], obžalovaným [celé jméno obžalovaného] a třetím subjektem, kterým byl buď [anonymizována dvě slova], nebo [právnícká osoba]. Bylo však běžné, že faktury se hradily, „navícekrát“, podle momentální finanční situace. Co se týče úhrady DPH, tato probíhala naprosto běžně, vždy na základě čtvrtletních daňových přiznání. Nájemné za areál na základě zrušené nájemní smlouvy se poté stornovalo, v roce 2013 došlo k dobropisaci oněch dvou milionů nájemného. Po prodeji společnosti [právnícká osoba] došlo i k předání kompletního účetnictví, ostatně od druhého čtvrtletí byla společnost plně v rukou, [anonymizováno]“, tito řídili výrobu, převzali veškeré závazky společnosti, tyto jim následně byly hrazeny, ačkoliv preferovali úhradu za hotové, původní účty společnosti nepoužívali. Svědek rovněž zmiňuje, že důvodem pro založení nové [právnícká osoba] s.r.o. byla předluženost původního s. r. o. ([právnícká osoba]), stejně jako pro prodej této společnosti ukrajinským vlastníkům.

Rovněž svědkyně [jméno] [příjmení] působila na pozici, „sekretárky, pokladní“ nejprve pracovala pro obžalovaného, později pro firmu – společnost [právnícká osoba], a nakonec pro [anonymizováno] [právnícká osoba]. Zaměstnavatelem byl nejprve obžalovaný, poté, co došlo k převzetí společnosti, pak pan [příjmení], úkoloval ji však obžalovaný, resp. i [anonymizována dvě slova], [příjmení] a [jméno]“, po změně vlastníka společnosti obžalovaný do areálu dál dojížděl, společnost neřídil, avšak opakovaně tam dojížděl, když dělal expedici pro německou společnost. Když tam obžalovaný byl, tak poslouchala jeho. Pokladnu vedla až do roku 2014, peníze z ní dávala obžalovanému. Svědkyně dále vypověděla, že veškeré pokyny ohledně plateb jí dával obžalovaný. [příjmení] [příjmení] viděla pouze jednou. Svědkyně rovněž potvrdila provádění stavebních prací v areálu (bourací práce, výměna oken, vrat a střešní krytiny, dále se svědkyně zmínila o kanalizaci pozemkových pracích, „a takové“). Nadto svědkyně potvrdila i přítomnost osob [anonymizováno] národnost ([anonymizováno]), kdy uvedla, že tito tam byli stále od roku 2007. Z., firmy

[anonymizováno]“ se do objektu vozilo řezivo, vozily se toho kamiony, cca 30 kubíků na každém kamionu. O tom, že se jedná o řezivo z [anonymizována dvě slova], se dozvěděla od obžalovaného [celé jméno obžalovaného], část materiálu šla do výroby na [anonymizováno], část se pak na konci roku prodala. Svědkyně rovněž zmínila, komu byly dodávky řeziva určeny – pro odběratele [anonymizováno] připravovala dodací listy, část dřeva byla prodána paní [celé jméno obžalované], část, skončila“ na [anonymizována dvě slova].

Účetnictví pro [titul] [celé jméno obžalované] vedla [jméno] [příjmení], dcera svědka [příjmení]. Svědkyně rámcově popsala rozsah činností, které vykonávala a není bez zajímavosti, že jednala výhradně s obžalovaným. Svědkyně však potvrdila, že došlo k nákupu dřeva od [právníká osoba] [anonymizováno] v objemu cca za 2 miliony korun, s tím, že se domnívá, že nákupy se nepromítly do skladových zásob. Faktura za nákup dřeva pak byla uhrazena – a to nejprve DPH, posléze zápočtem a částečně hotově. Zápočet probíhal mezi [titul] [celé jméno obžalované], společností [právníká osoba] a obžalovaným jako OSVČ.

Svědka [jméno] [příjmení] potvrdil, že se [právníká osoba] obžalovaný obchodoval – v zastoupení společností [právníká osoba] a [anonymizováno] [právníká osoba] [příjmení] vezl do [země] asi 17krát za jeden a půl roku, přičemž úhrada ceny přepravy byla problém. Nejprve mu platil pan [celé jméno obžalovaného], posléze měl cenu dopravy hradit příjemce, tedy [právníká osoba]. Nicméně německá společnost nejprve hradila, posléze argumentovala tím, že za dodané dřevo platí [celé jméno obžalovaného], nicméně nakonec po četných peripetích zapláceno částečně dostal, dosud je však 1.450 eur nezaplaceno. Co se týče dopravy, vždy jednal výhradně s obžalovaným, který vystupoval jako majitel, resp. jednatel. Svědek však popřel, že by jednal s obžalovaným jako fyzickou osobou, ačkoli, „vývozní papíry“ zní na fyzickou osobu. Pro něj však nebylo důležité, kdo nakládal, objednávka měl od [právníká osoba] s.r.o. Fakturace však byla pro [právníká osoba].

Svědkyně [příjmení], [příjmení], [obec] a [příjmení], zaměstnankyně finančního úřadu, se při výslechu vyjádřili k průběhu a metodice předmětných daňových kontrol. Jejich výpovědi byly poměrně obsáhlé a potvrdily beze zbytku závěry daňových kontrol týkajících se obžalovaného [celé jméno obžalovaného] a spoluobžalované [titul] [celé jméno obžalované]. Svědkyně však z pochopitelných důvodů vypovídaly spíše v obecné rovině, k podrobnostem konkrétních úkonů se nevyjadřovaly, což odůvodnily dobou, která uplynula od uskutečnění kontroly a rovněž množstvím podrobností dalších případů, které řeší. Z výpovědi svědkyň je zřejmé, ať už tyto prováděly daňovou kontrolu u daňových subjektů [titul] [celé jméno obžalované] či u obžalovaného [celé jméno obžalovaného], jednali vždy s obžalovaným, který však spolupracoval pouze omezeně, listiny zpravidla dokládal se zpožděním (byl dlouhodobě nemocen). Výpověď svědkyň je tedy do jisté míry poznamenána časovým odstupem, podrobnosti si již nepamatovaly, velice často odkazovaly na zprávy či protokoly vyhotovené v průběhu řízení. Soud pak konstatuje, že jejich výpovědi, jsou věrohodné. Obžalovaným namítaná podjatost svědkyň je dle názoru soudu bezpředmětná, neboť z jejich výpovědi toto nejenže není patrné, ale nadto z jejich svědectví je zřejmé, že prováděná daňová šetření byla pro ně pouze, „jedněmi z mnoha“, běžnou náplní práce.

Rovněž svědectví [titul]. [jméno] [příjmení] jakkoli doplňuje celkový obraz skutkového děje, je z hlediska projednávání věci pouze okrajové. Soud nepřehlédl, že svědek připravoval podklady pro demolici dvou starých objektů a opravy budov stávajících, mimo jiné i na, „[obec] hale“, nicméně toto svědectví nedokládá, že tyto opravy v uvedeném rozsahu skutečně proběhly, nadto obžalovaný sám tvrdí, že práce prováděné společností [právníká osoba] se týkaly celé řady činností, demoliční práce však nezmiňuje.

Naopak bývalí zaměstnanci [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] uvedli, že na pile v období do roku 2014, svědek [příjmení] od konce roku 2013, svědek [příjmení] od února 2014 pracovali pro [právníká osoba] s.r.o. a to jako dělníci na [anonymizováno] v [obec]. Je tedy zřejmé, že obžalovaný, který byl jejich zaměstnavatelem, jak oba svorně uvedli, vykonával v areálu

[anonymizováno] výrobní činnost, a to i přesto, že dle své výpovědi i listinných důkazů, byla smlouva se [právníká osoba] s.r.o. na nájem areálu ukončena již ke konci roku 2012.

Soud rovněž nepřehlédl svědectví [jméno] [příjmení], nicméně toto ke skutkovým zjištěním příliš nepřipívá. Jakkoli z jeho obsahu je možné dedukovat, že docházelo k podvodům s nákupy se dřevní hmotou, kdy kupující se snažil získat od prodávajícího slevu na podkladě znaleckého posudku zpracovaného svědkem, který toto však odmítá. Jedinou relevantní skutečností z obsahu svědectví vyplývající je přítomnost osob ukrajinské národnosti v areálu [anonymizováno], kdy tyto byly zaměstnány a rovněž přítomnost [anonymizováno] a [příjmení], kteří se v roce 2010 – 2012 ve třech případech v areálu pily pohybovali. Nicméně jakkoli toto svědectví naznačuje, že uvedené osoby patrně obchodovali s řezivem, nelze z něj vyvozovat závěry jiné, než že tyto osoby byly v uvedené době na pile přítomny.

Podstatnými pro rozhodnutí soudu pak byly zejména listinné důkazy, které naprosto vyvrací tvrzení obžalovaného. Vzhledem k odlišnosti charakteru těchto listin oproti svědeckým výpovědím, na rozdíl od nichž poskytují v zásadě vždy především obraz o jednotlivých skutcích popsanych ve výroku rozsudku, považuje soud za přehlednější nezabývat se na tomto místě každou listinou jednotlivě, ale konstatovat jejich obsah ve vztahu k níže rozvedeným skutkovým závěrům soudu. Je ovšem třeba již zde předeslat určitá souhrnná zjištění k provedeným skupinám listin.

V první řadě se pak jedná o materiály Finančního úřadu z daňových řízení daňových subjektů souvisejících s obžalovaným [celé jméno obžalovaného]. Jakkoli si soud uvědomuje, že dle konstantní judikatury Nejvyššího soudu vzhledem k obrácenému důkaznímu břemenu v daňovém řízení nelze akceptovat závěry daňového řízení bez řádného posouzení v řízení trestním, je třeba poukázat, že součástí spisů z daňových řízení nebyly jen úřední záznamy a protokoly daňových orgánů, ani od nichž nelze jakožto listinných důkazů na druhou stranu ani odhlédnout, ale také prvotní doklady předkládané postupně obžalovaným. Proto soud podotýká, že ve vztahu k závěrům daňových orgánů není subjektem oprávněným k přezkumu správnosti metodiky užitých orgány daňové správy k doměření daně a rovněž není ani oprávněn přezkoumávat závěry finančního úřadu ani po hmotné, ani po procesní stránce, avšak tyto listiny podléhají hodnocení jako ostatní provedené důkazy, tím spíše pak samozřejmě i ostatní obstarané listinné důkazy. K těmto dalším listinným důkazům, které jsou součástí spisů o daňovém řízení u [titul] [celé jméno obžalované] a obžalovaného [celé jméno obžalovaného] pak soud považuje za vhodné zdůraznit jednak faktury předkládané obžalovaným v rámci šetření, z nichž jakož i z ostatních daňových dokladů předložených v rámci daňového řízení je zřejmá již výše zmíněná skutečnost, že obžalovaný běžně a velice často vystupuje na obou stranách smluvního vztahu.

Celá řada listin předkládaných obžalovaným, ať již se jedná o příjmové pokladní doklady, faktury, či různá vyjádření pak trpí shodnou vadou, a to chybějícím jménem jedající osoby a nečitelnými podpisy. Ostatně soud nepřehlédl, že celá řada dokladů, ačkoli se často jedná o velice významné listiny, trpí celou řadou vad, pro něž je možno jejich text označit za nesrozumitelný či jednotlivá ustanovení za přinejmenším zpochybnitelná, jak bude níže ještě rozebráno. Jakkoli si soud uvědomuje, že v soukromoprávních vztazích je plně na vůli jedajících (s výjimkou kogentních ustanovení soukromého práva), v jaké formě uzavřou smlouvy, či jak bude jejich text modifikován či doplňován, v optice provedených důkazů a svědeckých výpovědí nelze tuto skutečnost přehlédnout, zejména co se týče věrohodnosti těchto listinných důkazů, když často je osobou, která je, „autorem těchto listin“ sám obžalovaný i [titul] [celé jméno obžalované], jež je spolu s obžalovaným stíhána. Samostatnou skupinou listinných důkazů jsou pak nájemní smlouvy a jejich dodatky rozebrané podrobně níže.

Pozoruhodné je rovněž personální propojení společnosti [právníká osoba] a [anonymizována dvě slova], kdy ve výpisu z obchodního rejstříku nelze přehlédnout, že jednatelem je [anonymizována dvě slova], tedy osoba, která později od obžalovaného kupuje společnost [právníká osoba]

Valná část listinných důkazů je pak ve spisech založena opakovaně. Soud také podotýká, že po provedení celého dokazování je zřejmé, že řada listinných důkazů předložených obžalovaným je zcela zjevně nadbytečná, ať už se jedná o listiny dokládající neurovnané vztahy s [jméno] [příjmení], či naopak o listiny vztahující se k minulým obchodním vztahům s [anonymizována dvě slova].

Soud pak na základě všech výše uvedených důkazů z hlediska skutkového uzavírá, že nemá pochybností o tom, že obžalovaný se dopustil ve výroku popsaných jednání.

Co se týče skutku popsaného pod bodem 1. písm. a) výroku rozsudku je nepochybné, že obžalovaný přijal plnou moc od odděleně stíhané [titul] [celé jméno obžalované], aby tuto zastupoval nejen ve všech obchodních záležitostech a při jednání se správními orgány včetně finančního úřadu. Tuto skutečnost vedle shodné výpovědi obžalovaného [příjmení] a spoluobžalované [celé jméno obžalované] dokládají např. plné moci (viz čl. 62 – 63), jakož i faktické vystupování obžalovaného [celé jméno obžalovaného] v daňovém řízení ohledně [titul] [celé jméno obžalované] (viz čl. 220 – 308). Podle vyjádření obžalovaného [celé jméno obžalovaného] navíc byla [titul] [celé jméno obžalované] od roku 2010 ve špatném psychickém vztahu, který jí neumožňoval se do podnikání zapojovat.

V daňovém přiznání [titul] [celé jméno obžalované] podnikající jako OSVČ pak byl za zdaňovací období 11/2010 uplatněn odpočet DPH ve výši 370.000 Kč (ze základu daně ve výši 1.850.000 Kč) na základě faktury [číslo] s datem uskutečnitelného plnění dne [datum]. Předmětem měly být dodávky dřeva od [anonymizována dvě slova]. V důsledku uplatnění tohoto odpočtu vznikl daňovému subjektu OSVČ [titul] [příjmení] nárok na vyplacení nadměrného dopočtu ve výši 303.878 Kč (viz čl. 220 – 226, 269 – 272). Soud však má po provedeném dokazování za to, že daňový odpočet uplatněný na základě uvedené faktury byl neoprávněný a účelový. Pokud vůbec nějaké dřevo v dané době [titul] [celé jméno obžalované] nakoupila, byla to dodávka dřeva maximálně v hodnotě 300.000 Kč, která však byla dodána zcela jiným subjektem. Tvrzeňá obchodní případ se rozhodně neuskutečnil v tvrzeném objemu a s tvrzenými subjekty, neboť doklady o tomto obchodu se vzájemně vylučují a v kontextu s dalšími zjištěními o způsobu jednání obžalovaného [celé jméno obžalovaného] je patrná účelovost jeho jednání, neboť jak obžalovaný [celé jméno obžalovaného], tak [titul] [celé jméno obžalované] museli o těchto skutečnostech vědět.

V první řadě nelze přehlédnout, že prvotně byl ve vztahu k uplatnění nadměrného odpočtu obchod dokladován zcela protichůdnými a věcně nesprávnými doklady. Na faktuře totiž bylo uvedeno [anonymizována dvě slova] jako dodavatel dřeva, se sídlem, které již v rozhodné době dle výpisů z obchodního rejstříku (viz čl. 181n) více než rok neplatilo. Při následném šetření finančního úřadu obžalovaný [celé jméno obžalovaného] dále dokladoval uskutečnění obchodu kupní smlouvou ze dne [datum] (viz čl. 227n), která přitom byla uzavřena mezi [jméno] [příjmení] (dle šetření policie a výpisů z obchodního rejstříku je správná transkripce [anonymizována dvě slova]) a spoluobžalovanou [celé jméno obžalované], přičemž k údajnému (nečitelnému) podpisu [anonymizována dvě slova] bylo opět připojeno razítko [anonymizována dvě slova] s v té době již neplatnými údaji. Subjekty uvedené na faktuře a kupní smlouvě tedy spolu vůbec nekorespondují. Pokud byly dále doloženy dodací listy [číslo] – 10 (čl. 241, 249), nelze ani z nich nijak určit kdo, kdy a kde dodávky v tvrzeném rozsahu uskutečnil. Dodavatelem bez jediného podpisu je údajně [anonymizována dvě slova]. Zboží měla převzít dle razítka a podpisu [titul] [celé jméno obžalované]. Přestože na faktuře, na základě které byl uplatněn neoprávněný odpočet, je jako datum uskutečnění zdanitelného plnění uveden den 30. 11. 2010, dodací listy předložené jako doklady o dodání tohoto dřeva jsou, vyjma dodacího listu [číslo] z prosince 2010 a ledna 2011, ani v tom tedy tyto údaje nekorespondují. Také jediný příjmový doklad, jímž je dokladována jediná provedená úhrada na uvedený obchod v částce 300.000 Kč (čl. 21), je zcela nevěrohodný, neboť z něj vzhledem nesprávnému označení příjemce není vůbec zřejmé, která osoba měla peníze přijmout a jaký byl její vztah k údajnému dodavateli. Tvrzeňá je přitom přednostní úhrada DPH, ačkoli tato částka DPH v daném případě vůbec neodpovídá a dodání dřeva mělo dle dodacích listů teprve proběhnout.

Teprve po další výzvě finančního úřadu obžalovaný [celé jméno obžalovaného] v únoru 2011 předložil další verzi kupní smlouvu ze dne [datum], tentokrát mezi [anonymizována dvě slova] a [titul] [celé jméno obžalované] (viz čl. 246n), a zároveň mezi [anonymizována dvě slova] a [anonymizována dvě slova] (viz čl. 247n). Obžalovaný také začal tvrdit, že [anonymizována dvě slova] figuroval jako prodejce a [anonymizována dvě slova] jako dodavatel dřeva. Tato zjištění dokládají, že obžalovaným předložené doklady nemohly vzniknout v tvrzené době, neboť nedává smysl, aby prodávající a kupující vyhotovovali dvě verze kupních smluv, z čehož plyne, že takovéto písemné doklady i vzhledem ke zjištěním dalším nemají žádnou vypovídací hodnotu vzhledem k prokázání uskutečnění popsaného obchodu. Pokud něco prokazují tak schopnost a ochotu obžalovaného [celé jméno obžalovaného] vyhotovovat, na přání“ různé doklady, a dokonce i dvoustranné právní úkony, neboť není vůbec zřejmé, kdo jiný by tyto listiny vyhotovil, když předloženy byly právě obžalovaným.

Ostatně již sama struktura statutárních orgánů [právnícká osoba] [anonymizováno] vzbuzuje značné pochybnosti, neboť z obchodního rejstříku a výpisů z evidence cizinců vyplývá, že osoby, které měly jménem společnosti jednat, resp. předseda či místopředseda představenstva, na území ČR nepobývají a adresa jejich trvalého pobytu je na [země]. Společnost měl dle vyjádření obžalovaného [celé jméno obžalovaného] zastupovat [anonymizována dvě slova] – který však vůbec jako odpovědná osoba nikde nefiguruje, dále měl obžalovaný jednat se [anonymizována dvě slova], který však byl předsedou představenstva pouze do srpna 2009. Předsedou představenstva v rozhodné době byl [příjmení] [příjmení]. Podle zprávy PČR (čl. 173-174), v níž je zachycen mj. způsob chování [příjmení] [příjmení] při jeho výslechu, jmenovaný působil při podání vysvětlení podle § 158 odst. 6 trestního řádu velice nejistě, informace podávané policejnímu orgánu byly zmatečné, často sám svá předchozí vyjádření popíral a působil velice nevěrohodně, nepřehlednutelná je rovněž jeho neochota uvést jakékoli konkrétní údaje. Nutno poznamenat, že ani sám obžalovaný [celé jméno obžalovaného] jméno tohoto svědka sám od sebe nikdy nezmínil. Je velmi nevěrohodné, že obžalovaný dle svého tvrzení měl uvedený poměrně velký obchod, za který měl zaplatit téměř dva miliony korun, sjednávat s osobami, o nichž si vůbec neověřil, zda mohou za uvedenou společnost jednat. Navíc bylo zjištěno, že [anonymizována dvě slova], s nímž měl jednat i později, měl povolen pobyt na území ČR pouze do 20. 8. 2010, poté probíhalo řízení o jeho žádosti o prodloužení pobytu. Žádost však byla ke dni 28. 12. 2010 zamítnuta. Přesto obžalovaný [celé jméno obžalovaného] předložil další doklady datované dnem 15. 12. 2011 (čl. 15) a 16. 12. 2011 (čl. 82), kterým má být dokladováno zastoupení [anonymizována dvě slova] [anonymizována dvě slova], opět se však v prvním případě jedná o doklad s nečitelným podpisem a s razítkem, které neodpovídá zapsaným údajem této společnosti v obchodním rejstříku, a ve druhém o doklad bez jakkoliv potvrzení jeho validity. Soud však vedle zmíněných v dané věci obvyklých markantů nevěrohodnosti těchto dokladů, považuje za velmi pochybné, aby byla k nějakým úkonům za společnost zplnomocněna osoba, která by se na území ČR vyskytovala nelegálně. Důkladná snaha všech orgánů státní správy dosáhnout kohokoli z této společnosti přitom vycházela naprázdno. Ačkoli obžalovaný tvrdí, že uvedené osoby jsou pro něj dostupné či, 10 km za Tábořem“ nikdy neuvedl konkrétní spojení tak, aby je bylo možno předvolat, přesto, že takový postup by byl jednoznačně v jeho prospěch.

Stejně tak byla prověřována všechna sídla [anonymizována dvě slova] i jejich okolí. Na žádném z těchto míst nebyly nalezeny nejen konkrétní odpovědné osoby, ale ani místa, kde by bylo manipulováno dřevo, které mělo být dodáno. Především však při šetření daňového orgánu bylo zjištěno, že ani daňové přiznání této společnosti za listopad 2010 (viz čl. 260-262) neobsahuje údaje, které by nasvědčovaly tomu, že ze strany této společnosti by bylo dodáno dřevo v objemu tvrzeném obžalovaným, neboť společnost dodala v tomto měsíci údajně zboží v částce 659.340 Kč, a nikoli v částce 1.850.000 Kč. Soud rovněž nepřehlédl, že dle výpisu z obchodního rejstříku se v roce 2010 [anonymizována dvě slova] pilařskou výrobou a impregnací dřeva nezabývala (z obchodního rejstříku byl předmět této činnosti vymazán dne 1. 10. 2009).

Závěrem je třeba podotknout, že výpověď obžalovaného [celé jméno obžalovaného], ve vztahu k popisovanému obchodu rozhodně nepotvrzuje ani výpověď svědkyně [příjmení]. Ta totiž o tom, že dodávky dřeva pocházejí od [anonymizována dvě slova], věděla opět pouze od obžalovaného [celé jméno obžalovaného], podobně měl pouze informace zprostředkované obžalovaným [celé jméno obžalovaného] svědek [příjmení]. Podobně mizivou vypovídací hodnotu ve vztahu k úhradě údajně dodaného zboží pak má i výpověď svědkyně [příjmení].

Pokud tedy soud shrne popsanou důkazní situaci, je nutno konstatovat, že k dispozici jsou listiny, které jsou evidentně fingované, resp., v nichž údaje vůbec neodpovídají skutečnosti (prvotní kupní smlouva má jiného dodavatele, faktura je vystavena s chybnými údaji o dodavateli), oproti skutečnosti nebylo dřevo dodáno před jejím vydáním, a navíc nebylo ani uhrazeno hotově, jak faktura předpokládá). Jakkoli otázka falšování dokladů ze strany obžalovaného [celé jméno obžalovaného] nebyla v této věci samotným předmětem dokazování soudu, neboť k nevěrohodnosti těchto dokumentů a k naplnění znaky žalovaného přečinu postačí poukaz na zjevné faktické chyby citovaných dokladů, je nutno směrem k obhajobě obžalovaného poznamenat, a to i ve vztahu k dále projednávaným skutkům, že soud obžalovaného [celé jméno obžalovaného] vzhledem k okolnostem a obsahu listin, které opakovaně předkládá správním orgánům i soudu, tohoto jednoznačně považuje za osobou, která je schopna a ochotna záměrného vyrábění účelově zaměřených listin. Navíc jediným, kdo přitom mohl mít prospěch z nesprávně vystavených dokladů, byl vždy právě obžalovaný [celé jméno obžalovaného], potažmo [titul]. [celé jméno obžalované], kteří uplatnili na základě těchto dokladů nárok na nadměrný daňový odpočet. Z aktérů tohoto obchodu se pak [titul]. [celé jméno obžalované] ve věci nevyjádřila, [anonymizována dvě slova] se vyslechnout nepodařilo, a obžalovaný [celé jméno obžalovaného] předložil postupně několik verzí toho, jak obchod proběhl. Relevantní svědci ve věci měli informace toliko od obžalovaného [celé jméno obžalovaného]. Vzhledem ke zjištění o struktuře orgánů [anonymizována dvě slova] a absenci existence zmíněného obchodu v účetnictví této společnosti, je dle názoru soudu v takové situaci je zřejmé, že o skutečné povaze obchodu ví toliko obžalovaný [celé jméno obžalovaného], který však zjevně nepodal soudu věrohodný popis skutečnosti. Vzhledem ke všem uvedeným rozporům totiž rozhodně není reálná situace popsána v daňovém přiznání [titul]. [celé jméno obžalované] za listopad 2010. Pokud tedy došlo v zastoupení tohoto subjektu obžalovaným [celé jméno obžalovaného] k uplatnění nároku na výplatu nadměrného daňového odpočtu, jedná se podle názoru soudu o jednání trestněprávního charakteru. Obchod, na základě kterého obžalovaný [celé jméno obžalovaného] zkrátil daň a pokusil se vylákat daňovou výhodu u subjektu OSVČ [titul]. [příjmení], se totiž neuskutečnil v tom rozsahu a těmi subjekty, které obžalovaný deklaroval, přesto jej v daňových přiznáních uplatnil, a to právě v úmyslu získat daňovou výhodu. Nutno podotknout, že tento závěr nejen nejlépe odpovídá výše popsaným výsledkům dokazování, ale je také zdaleka nejjednodušším vysvětlením všech zjištěných okolností, zatímco vysvětlení předkládaná obžalovaným vytrvale celou situaci toliko zamlžují a překrucují, namísto toho, aby ji osvětlily. Snaží-li se totiž obžalovaný [celé jméno obžalovaného] vysvětlit celou strukturu vztahů mezi dodavateli, zprostředkovateli a konečným odběratelem v [země], jako odůvodněnou, „optimalizací“ svého podnikání, má taková struktura ve skutečnosti nikoli racionální ekonomické odůvodnění, ale je, „racionální“ toliko k možnosti vytvořit takovou strukturu navzájem propojených společností, která umožní čerpat neoprávněné daňové výhody.

Pokud jde o skutkové závěry k bodu 1. písm. b) výroku rozsudku, musí soud na tomto místě upřesnit, že ve výroku rozsudku v tomto bodě vzhledem k námitkám obhajoby došlo oproti obžalobě k upřesnění, které ale bylo provedeno chybně, neboť daňové přiznání bylo podáno skutečně za [titul] [celé jméno obžalované], jak od počátku tvrdila obžaloba, a nikoli za [celé jméno obžalovaného], a proto soudem zvolená úprava skutkové věty v tomto případě zcela neodpovídá skutečnosti, avšak z ostatních skutečností popsaných v tomto bodě výroku je zřejmé, že se skutečně

jedná o daňové přiznání [titul] [celé jméno obžalované], která i v tomto případě byla zastoupena obžalovaným [celé jméno obžalovaného].

Nesporně pak bylo zjištěno, že i v tomto případě obžalovaný [celé jméno obžalovaného] v rozhodné době zastupoval spoluobžalovanou [titul] [celé jméno obžalované], svou dceru, na základě plné moci, kterou mu tato jako OSVČ udělila. Obžalovaný tedy využíval při popsaném jednání své postavení na obou stranách nájemní smlouvy a jejích dodatků.

Nemovitosti, které byly předmětem nájmu, přitom obžalovaný získal kupní smlouvou ze dne [datum] od [jméno] [příjmení] za necelé čtyři miliony korun (viz čl. 880 – 883). Své dceři následně obžalovaný [celé jméno obžalovaného] nájemní smlouvou mezi oběma spoluobžalovanými ze dne [datum] (viz čl. 64n) pronajal na tři roky celkem za 6.400.000 Kč + DPH, přičemž část nájmu za rok 2010 činila 2.000.000 Kč + DPH. Nájemní smlouva byla uzavřena s právem [titul] [celé jméno obžalované], kdykoli v průběhu nájmu zakoupit předmětné nemovitosti. Obžalovaný [celé jméno obžalovaného] k tomu vysvětlil, že v dané době procházelo manželství [titul] [celé jméno obžalované] krizí, a nebylo tudíž v zájmu spoluobžalovaných, aby dané nemovitosti patřily do společného jmění manželů. Proto se ze strany obžalovaného [celé jméno obžalovaného] jednalo o jakýsi druh leasingu, a po třech letech měly nemovitosti přejít do vlastnictví [titul] [celé jméno obžalované]. Následně byla nájemní smlouva údajně modifikována dodatkem ze dne [datum] (čl. 876), který právě toto ujednání stanoví písemně. Dodatkem ze dne [datum] (čl. 875) byla písemně zakotveno právo [titul] [celé jméno obžalované] odstoupit od nájemní smlouvy za situace, kdy nedojde k výmazu zástavního práva na dluh [jméno] [příjmení]. Dále obžalovaný předložil orgánům činným v trestním řízení listinu nazvanou jako „odstoupení od smlouvy“ ze dne [datum], z níž není jasné, komu je adresována, a kdo ji vyhotovil, neboť neobsahuje podpis, ale jejímž obsahem je konstatování, že [celé jméno obžalované] odstupuje v souladu s naposledy zmíněným dodatkem od nájemní smlouvy ze dne [datum], pokud nedojde k nápravě ohledně zástavního práva do [datum]. I přesto obžalovaný [celé jméno obžalovaného] jako OSVČ fakturou č. 2010 ze dne [datum] (čl. 10) vyúčtoval [titul] [celé jméno obžalované] nájem za rok 2010 částkou 2.400.000 Kč (včetně DPH), k jejíž úhradě mělo dojít s ohledem na to, že obžalovaný [celé jméno obžalovaného] následně v daňovém přiznání [titul] [celé jméno obžalované] za období prosinec 2010 (viz čl. 452) jako zástupce spoluobžalované [titul] [celé jméno obžalované] uplatnil také odpočet DPH ve výši 400.000 Kč ze základu daně ve výši 2 mil Kč na základě zmíněné faktury č. 2010. Následně však obžalovaný [celé jméno obžalovaného] dobropisoval nájem předmětných nemovitostí fakturou č. [rok] ze dne [datum] (čl. 11), v důsledku čehož došlo k úhradě obou faktur údajným zápočtem dohodou ze dne [datum] (viz čl. 9).

Takto listinami popsaný časový vývoj nájemního vztahu přitom zjevně nedává smysl. Podstatné je zde především zjištění, že opět i v tomto případě již původní listina stojící na počátku projednávaného nájemního vztahu, tedy nájemní smlouva, de facto i dle výpovědi obžalovaného [celé jméno obžalovaného] neodpovídá zcela skutečnosti, neboť touto smlouvou nemělo dojít k pronájmu předmětných nemovitostí, ale k následnému prodeji, který měl být zakryt před manželem spoluobžalované [titul] [celé jméno obžalované]. Za takové situace je ovšem opět složité posuzovat další listiny předložené obžalovaným [celé jméno obžalovaného] jako věrohodné. Navíc obžalovaný svá tvrzení v průběhu času opět významně měnil. Daňový orgán měl původně vedle daňového přiznání k dispozici toliko nájemní smlouvu a fakturu obžalovaného [celé jméno obžalovaného], a následně začal přezkoumávat správnost takto nárokováného nadměrného daňového odpočtu z důvodů ekonomické nedůvodnosti takového nájmu za situace, kdy vykazovaný příjem [titul] [celé jméno obžalované] nedosahoval takové výše, aby takto vysoký nájem byla schopna uhradit a kdy měl pochybnosti o skutečném užívání pronajatých prostor. Celkový objem uskutečněných zdanitelných plnění [titul] [celé jméno obžalované] za rok 2010 měl činit částku 1,275 milionu Kč, přitom měla za nájemné uhradit částku dva miliony Kč. V reakci na tuto výzvu finančního úřadu obžalovaný [celé jméno obžalovaného] počal snášet důkazy o tom, že [titul] [celé jméno obžalované] prostory potřebuje a skutečně je užívá, jakož i důkazy o dalších příjmech,

ze kterých mohla nájem uhradit, a přišel rovněž s tvrzením, že se vlastně jedná o sjednanou koupi nemovitosti (srov. dodatek ze dne [datum]). Teprve později pak obžalovaný [celé jméno obžalovaného] předložil doklady k aktuálně zastávanému tvrzení, že došlo k odstoupení od nájemní smlouvy [titul] [celé jméno obžalované], ačkoli dle dokladů k němu došlo již dne [datum], tedy ještě před fakturováním nájemného a uplatnění v daňovém přiznání, přičemž k dobropisu a zápočtu došlo až s více než dvouletým zpožděním. Genezi celého případu z hlediska orgánu daňové správy opět zachycují protokoly a zprávy finančního úřadu.

Obžalovaný [celé jméno obžalovaného] přitom zároveň nejprve jako OSVČ sám daň z nájmu přiznal. Oproti ní ovšem uplatnil odpočet na základě fiktivních a co do rozsahu zpochybněných dokladů od společnosti [právnícká osoba] Faktury na stavební práce, které byly uplatňovány obžalovaným jako podklad nadměrného daňového odpočtu, jsou minimálně podezřelé a opět vzbuzují pochybnosti ohledně jejich pravosti. Pokud pak někteří svědci vypovídali, že se na pile v [obec] stavělo, nevnesly do této otázky jasno, neboť bylo z jejich výpovědi zřejmé, že ani oni sami s ohledem na propletenec osob, které na této [anonymizováno] působily, de facto nevěděli, kdo a pro koho tam stavební úpravy provádí, a jednali zásadě vždy s obžalovaným [celé jméno obžalovaného]. Tento závěr však lze zaujmout zejména na základě faktu, že některé práce, které měly být na předemných pozemcích a budovách prováděny, byly patrně ažurovány několikrát, a zároveň by skutečně nebyly slučitelné se vznikem a trváním nájemního práva [titul] [celé jméno obžalované], o němž obžalovaný [celé jméno obžalovaného] původně vehementně tvrdil, že se uskutečňovalo. Tyto plochy měly být dle vyjádření obžalovaného užívány ke skladování materiálu, zároveň však na nich měly být prováděny stavební práce. Teprve v důsledku zamítavého přístupu finančního úřadu k takto uplatněným daňovým odpočtům, v důsledku čehož na jeho straně zůstala povinnost odvést na výstupu DPH ve výši 400.000 Kč, pak obžalovaný [celé jméno obžalovaného] předložil dodatečné přiznání, v němž tvrdil, že došlo k výše popsanému odstoupení od nájemní smlouvy již [datum]. Obžalovaný [celé jméno obžalovaného] tedy začal až s velkým zpožděním tvrdit, že nájem, z něž jako zástupce spoluobžalované [titul] [celé jméno obžalované] v daňovém přiznání k DPH za prosinec 2010 uplatnil odpočet DPH, již v lednu téhož roku zanikl.

Soud v daném případě vychází ze zjištění, že nájem předmětných nemovitostí vůbec fakticky neprobíhal. Tomu odpovídá způsob podnikání [titul] [celé jméno obžalované], práce na daném objektu, skutečnost, že ve skutečnosti se mělo jednat o zastřenou koupi věci, a nakonec i v řadě posledních tvrzení obžalovaného [celé jméno obžalovaného], že od ledna 2010 došlo k „odstoupení“ od nájemní smlouvy a vrácení plnění. Pokud se však nájem [titul] [celé jméno obžalované] v roce 2010 neuskutečnil, je pak její nárok na uplatnění daňového odpočtu jednoznačně jednáním směřujícím k vylákání daňové výhody. Ovšem je tomu tak toliko v případě, že DPH neuhradí další povinný plátec. Právě k této situaci však došlo, protože obžalovaný [celé jméno obžalovaného] proti své daňové povinnosti následně uplatnil neoprávněný odpočet za údajné platby společnosti [právnícká osoba] a požadoval vyplacení nadměrného odpočtu, čímž došlo minimálně k pokusu daňovou výhodu vylákat. Jedině tímto řetězcem, v němž obžalovaný [celé jméno obžalovaného] vystupuje v různých postaveních díky příbuzenskému vztahu a svému zásadnímu vlivu na chování [titul] [celé jméno obžalované], kterou navíc zastupuje na základě plné moci, a díky provázanosti na další subjekty působící v areálu pily [obec] (např. [právnícká osoba]), docílil obžalovaný [celé jméno obžalovaného] toho, že jeho daňová povinnost uhradit DPH z nájmu měla být ve výsledku vyloučena, zatímco na straně spoluobžalované [titul] [celé jméno obžalované] (jako OSVČ) vznikla státu povinnost vyplatit nadměrný odpočet. Účelovým uzavřením nájmu s nájemným, které neodpovídalo běžnému nájemnému srovnatelných nemovitostí v daném místě a čase, což de facto připouští sám obžalovaný vysvětlením, že se jedná vlastně o kupní cenu věci, a o němž jednoznačně věděli, že nebude fakticky fungovat a nebude nikdy hrazeno, měla být získána daňová výhoda na straně [titul] [celé jméno obžalované] bez povinnosti na druhé straně, tedy u obžalovaného [celé jméno obžalovaného] daň odvést. Jedině za této situace mohla být uzavřena nájemní smlouva, která neodpovídá vůbec reálné ekonomické situaci daných subjektů. Tento závěr soudu pak samozřejmě

významně posiluje opakované zjištění, že obžalovaný opakovně vytváří různé řetězce zúčastněných subjektů a daňové doklady sloužící jako podklad k daňovým účelům pak jejich jménem vytváří nikoli podle uskutečněných obchodů, ale podle toho jakou pro něj či spřízněné subjekty daňové výhodnou skutečnost se snaží prokázat vůči správci daně.

Ze všech výše uvedených důvodů má soud za to, že také jednání popsané pod bodem 1. písm. a) výroku rozsudku bylo jednáním směřujícím k neoprávněnému daňovému odpočtu, neboť bylo zjištěno, že nájemní vztah byl vytvořen účelově bez ekonomického opodstatnění, s cílem čerpat na základě něho daňovou výhodu v podobě nadměrného odpočtu.

K jednání popsanému pod body 1. písm. a) a b) výroku rozsudku pak lze uvést ještě dvě souhrnná zjištění.

Soud se ztotožňuje se závěrečným návrhem obžaloby v posunu náhledu na míru účasti spoluobžalované [titul] [celé jméno obžalované] na trestné činnosti obžalovaného [celé jméno obžalovaného], který velmi citlivě reaguje na výsledky provedení dokazování. V obžalobě bylo její jednání posouzeno jako spolupachatelství, ovšem taková forma trestné činnosti na straně [titul] [celé jméno obžalované] ve vztahu k trestné činnosti obžalovaného [celé jméno obžalovaného] nebyla prokázána. Soud má proto za správný závěr státní zástupkyně, že účast [titul] [celé jméno obžalované] na výše popsané trestné činnosti lze kvalifikovat pouze jako pomoc k trestné činnosti obžalovaného [celé jméno obžalovaného], která byla poskytnuta zplnomocněním obžalovaného [celé jméno obžalovaného] a faktickým přenecháním řízení vlastního podnikání této osobě. Odpovědnost [titul] [celé jméno obžalované] tedy v žádném případě zcela nulová, neboť právě ona byla v souladu s právními předpisy osobou odpovědnou za vedení účetnictví a odvod daní. Jak z výpovědi obžalovaného [celé jméno obžalovaného], tak z výpovědi svědků však jednoznačně vyplývá, že ona sama aktivně příliš nejednala, a že jednacím osobou byl skutečně právě obžalovaný [celé jméno obžalovaného]. Při vysokoškolském vzdělání spoluobžalované [titul] [celé jméno obžalované] jí však muselo být zřejmé, že při svém podnikání je vázána primárně zákonem k určitým povinnostem, a nikoli pouze pokyny svého otce. [titul] [celé jméno obžalované] tedy musela být minimálně srozuměna s případnými negativními důsledky spočívajícími v nerespektování zákonných povinností, pokud se vzdala svého vlivu na chod vlastního podnikání. Její účast na výše trestné činnosti obžalovaného [celé jméno obžalovaného] je tedy dána minimálně ve formě pomoci k jeho trestné činnosti, a v takovém případě toliko k základní skutkové podstatě podle § 240 odst. 1 trestního zákoníku, nikoli též i ve vztahu ke spáchání trestné činnosti ve značném rozsahu, kde již není dána subjektivní stránka tohoto trestného činu na straně obžalované [titul] [celé jméno obžalované].

Podobně se soud ztotožnil s obžalobou i návrhem na drobnou úpravu výše škody uvedené v obžalobě. Obžalovanému totiž byla v obžalobě ohledně jednání popsaného pod bodem 1. výroku rozsudku přičtena pouze škoda v rozsahu pokusu vylákat od státu daňovou výhodu v podobě nadměrného odpočtu. Do škody tedy nebyly zahrnuty částky následně doměřené neodvedené daně. Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 22. 9. 2004, sp. zn. 11 Tdo 917/2004, uveřejněného pod číslem 22/2005 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, představuje částka, o kterou pachatel zkrátil daň nebo kterou vylákal jako daňovou výhodu, škodu způsobenou trestným činem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle těchto alternativ, byť náhrada této škody zpravidla nelze uplatňovat a přiznat v adhezním řízení. Podle usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 6. 2011, sp. zn. 5 Tdo 179/2011, pak s odkazem na předchozí citované rozhodnutí platí, že škoda ani její konkrétní výše sice není znakem skutkové podstaty trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku, avšak uvedený rozsah zkrácení daně či vylákání daňové výhody je daný právě tím, v jaké výši byla zkrácena příslušná daň či jiná povinná platba, tj. rozdílem mezi výší skutečně přiznané a zaplacené daně nebo jiné povinné platby a její výší, v které měla být podle zákona přiznána a zaplacená, a dále vyplývá z výše vylákané výhody na dani nebo podobné platbě. Daň či jiná podobná platba se totiž vyměřuje a platí v penězích, takže jiná než finanční hlediska se při určování rozsahu nemohou uplatnit. S ohledem

na to je v daném případě oproti obžalobě obě částky sečíst, neboť jedním neoprávněným odpočtem došlo jednak k vylákání daňové výhody a současně ke zkrácení skutečné daňové povinnosti, pročez soud kalkuloval ve skutkové větě s částkou 770.000 Kč namísto částky 648.187 Kč. Tato úprava výše škody nemá podstatnějšího vlivu na použitou právní kvalifikaci dle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku dílem ve stadiu pokusu, neboť v důsledku zásahu správce daně k vyplacení nadměrného odpočtu nedošlo.

Na základě výše popisovaného dokazování soud rovněž dospěl k závěru, že skutek popsany pod bodem 2. výroku rozsudku, kterým bylo obžalobou projednávanou původně zdejší soudem pod sp. zn. 6 T 123/2014 kladeno za vinu obžalovanému [celé jméno obžalovaného] jednak to, že ve 2. - 4. čtvrtletí r. 2012 nárokoval odpočty DPH na základě faktur za celkový odběr zboží a služeb od [právnícká osoba] – [právnícká osoba] v hodnotě přes 7 mil Kč a dále ve 4. čtvrtletí neuvedl do daňového přiznání nájemné za druhé pololetí r. 2012 ze smlouvy o nájmu se [právnícká osoba] s.r.o., byl rovněž beze zbytku prokázán.

V daném případě bylo ohledně obchodování obžalovaného [celé jméno obžalovaného] se [právnícká osoba] – [právnícká osoba] listinným dokazováním nepochybně prokázán rozsah zboží v hodnotě 7.019.265,28 Kč, které bylo formálně [právnícká osoba] – [právnícká osoba] dodáno [právnícká osoba] v [země] prostřednictvím obžalovaného [celé jméno obžalovaného] (viz faktury [číslo listu] a faktury a mezinárodní listy na [číslo listu] spisu sp. zn. 13 T 123/2014). Prokázáno bylo listinami též to, že obžalovaný [celé jméno obžalovaného] uplatnil ve svém daňovém přiznání za druhý, třetí a čtvrtý kvartál roku 2012 (viz čl. 270-274 spisu sp. zn. 13 T 123/2014) uplatnil nárok na daňový odpočet uvedený ve výroku rozsudku. Podstatou obvinění v daném případě pak bylo to, že angažmá obžalovaného [celé jméno obžalovaného] v obchodování se [právnícká osoba] nemělo jiné smyslu než vylákání této daňové výhody.

Soud má dále provedenými listinami za prokázané, že obžalovaný [celé jméno obžalovaného] byl do [datum] společníkem a do 27. 10. 2011 jednatelem [právnícká osoba] s.r.o. Svůj podíl v této společnosti převedl na [jméno] [příjmení], který se stal také novým jednatelem této společnosti. Důvodem prodeje společnosti podle názoru soudu byla nepříznivá finanční situace této společnosti. Tento svůj závěr soud opírá především o některá vyjádření obžalovaného [celé jméno obžalovaného], svědka [příjmení] a zjištěné okolnosti prodeje společnosti. Obžalovaný se k hodnotě [právnícká osoba] s.r.o. vyjadřoval rozporuplně. V některých vyjádřeních uváděl, že ve společnosti byly skladové zásoby nejméně za 10 milionů korun a pohledávky za 12 milionů korun. Při výpovědi v hlavním líčení však nejprve tvrdil, že [anonymizováno] byla vyhospodařená, prodělečná, a proto ji prodal. Podobně i svědek [příjmení], účetní, spontánně uvedl, že [právnícká osoba] s.r.o. byla prodělečná, v mínusu, a z toho důvodu ji obžalovaný [celé jméno obžalovaného] prodal a založil si novou společnost. Nelze rovněž přehlédnout, že obžalovaný prodal svůj podíl ve společnosti za 140.000 Kč (viz smlouva čl. 414n spisu sp. zn. 13 T 123/2014) a osobám, které jsou zcela nekontaktní, a de facto, jak bude níže ještě rozvedeno, si ponechal pravomoci k ovládání společnosti, což v kontextu shora uvedeného signalizuje typický převod na tzv., „bílého koně“, jestliže [anonymizována dvě slova] po převzetí společnosti tuto fakticky neřídil a nestaral se o její provoz. Ekonomickou kondici společnosti pak prokazují rovněž výpisy z účtů této společnosti, a dokreslují i skutečnosti vypověděné svědkyní [příjmení] o rozsahu její zaměstnanecké činnosti.

Další podstatnou skutečností pro kontext celého jednání obžalovaného [celé jméno obžalovaného] je totiž to, že [anonymizována dvě slova] udělil obžalovanému dne [datum] úředně ověřenou plnou moc (viz čl. 136 spisu sp. zn. 13 T 123/2014), dle jejíhož znění byl obžalovaný oprávněn jednat za osobu [anonymizována dvě slova] ve všech záležitostech a jednáních před úřady, orgány státní správy a místní samosprávy. Na základě této plné moci zastupoval obžalovaný [příjmení] [jméno] také v jeho postavení jednatele společnosti [právnícká osoba]. Obžalovaný podle zpráv, úředních záznamů a protokolů finančního úřadu na základě této plné moci ještě v průběhu roku 2013 běžně jednal s daňovými orgány a uváděl, že má plnou moc všeobecnou jak vyplývá ze zápisů z ústních jednání. Teprve poté, kdy proti němu bylo zahájeno trestní stíhání, předložil ukončení této plné

moci ze dne 28. 3. 2012 (čl. 297 spisu sp. zn. 13 T 123/2014), a to již ke dni 31. 3. 2012 s tím, že toto nalezl náhodou. Samotný doklad je zcela nevěrohodný, jedná se o listinu, která nebyla nijak verifikována [anonymizována dvě slova], kterého ve věci nebylo možno vyslechnout, a navíc nelze přehlédnout v daném případě na první pohled zřejmou rozdílnost podpisů oproti úředně ověřenému podpisu [anonymizována dvě slova], a nelze tedy vůbec určit, kdo jej podepsal. Ještě více pochybností vnesl do věci obžalovaný [celé jméno obžalovaného] tím, že u hlavního líčení předložil tuto údajně ukončení plné moci i s podacími lístky a v jiné verzi, než je předešlá (viz čl. 869). Po porovnání těchto dvou listin je možno konstatovat, že spolu nekorespondují údaje v adresách na výpovědi u [anonymizována dvě slova], a u druhé z nich spolu nesouhlasí údaj v adrese v ukončení plné moci a na podacím lístku. Zaslání poštou pak není logické vzhledem k tomu, že v obou verzích má být podpisem [anonymizována dvě slova] potvrzeno také osobní převzetí této listiny. Skutečnost, že se opět liší oba podpisy [anonymizována dvě slova], v daném kontextu nemůže příliš překvapovat. Konečně pak soud poukazuje i na skutečnost, že datem [datum] je datována rovněž listina nazvaná jako předávací protokol (čl. 406 spisu sp. zn. 13 T 123/2014), avšak přesto si tento den tuto listinu [anonymizována dvě slova], ačkoli dle obžalovaného měl převzít dvě jiné listiny, ale podepsal jí dle úředního ověření až dne [datum]. I přesto obžalovaný požaduje, aby soud uvěřil tomu, že v jeden den vypracoval dvě různé listiny, které si oboje [anonymizována dvě slova] převzal, a ještě mu je poslal prostřednictvím pošty. Takový přístup samozřejmě naprosto devaluje vypovídací hodnotu těchto listin. Kromě všech výše uvedených skutečností pak faktické jednání obžalovaného [celé jméno obžalovaného] za [právnícká osoba] s.r.o. i po 31. 3. 2012 prokazuje též výpověď svědkyně [příjmení]. Tato byla po celou dobu zaměstnankyní [právnícká osoba] [právnícká osoba], avšak uvedla, že jednatele [příjmení] přítom viděla pouze 1x, a ani jí nebyl představen. Pokyny jí dával právě obžalovaný [celé jméno obžalovaného] a peníze z pokladny dávala obžalovanému [celé jméno obžalovaného]. Obžalovaný [celé jméno obžalovaného] rovněž dle její výpovědi dával pokyny k vystavení faktur i k tomu, kdo je má zaplatit a z jakého účtu, přičemž obžalovaný [celé jméno obžalovaného] měl i v rozhodném období dispoziční práva k účtům [právnícká osoba] s.r.o. Ze zpráv bankovních ústavů, u nichž měla [právnícká osoba] s.r.o. vedeny účty (ČSOB, FIO banka) bylo zjištěno, že u všech těchto účtů (celkem byly 4) byl po celou dobu roku 2012 disponentem obžalovaný [celé jméno obžalovaného], a u dvou z nich dokonce disponentem výlučným. Další objasnění do otázky jednání za [právnícká osoba] s.r.o. pak vnesla i výpověď svědka [příjmení] autodopravce, který krom výše uvedeného setrval na tom, že s ním obžalovaný [celé jméno obžalovaného] jednal a vystupoval za [právnícká osoba] s.r.o. Tento svědek také uvedl, že obžalovaný [celé jméno obžalovaného] různě měnil subjekty, pro které jeho firma dopravu prováděla. Ve vztahu ke společností [právnícká osoba] a [anonymizováno] [právnícká osoba] vystupoval dle svědka obžalovaný jako majitel či jednatel. Konečně pak o tom, že obžalovaný [celé jméno obžalovaného] řídil [právnícká osoba] s.r.o. i po jejím převodu svědčí také to, že přes svou osobu realizoval i objednávky od [právnícká osoba] směřované přímo na [právnícká osoba] [anonymizováno], o nichž by jinak vůbec nemohl vědět. Ze všech těchto důvodů má soud za prokázané, že v žalovaném období obžalovaný jednal na základě zplnomocnění též za [právnícká osoba] [anonymizováno].

Další podstatnou skutečností do celého obrazu daného obchodování je skutečnost, že obžalovaný [celé jméno obžalovaného] ve svém postavení na obou stranách obchodního vztahu dodání zboží a služeb [právnícká osoba] s.r.o. prokazatelně neuhradil. Ze seznamů faktur, které obviněný předložil a jimiž dle svého vyjádření dokladuje částečnou úhradu faktur [číslo] v celkové výši 1.458.024 Kč, není zřejmé, jak k úhradě mělo dojít, tedy zda v hotovosti či převodem na účet. Z již výše zmíněných výpisů účtů [právnícká osoba] s.r.o., vyplývá, že prostřednictvím nich žádné úhrady provedeny nebyly, účty vykazují minimální či žádné pohyby. Obžalovaný pak dále tvrdil, že k úhradě pohledávek došlo prostřednictvím oboustranného zápočtu, k čemuž předložil dohodu o zápočtu ze dne [datum] (viz čl. 168-170 spisu sp. zn. 13 T 123/2014). Tato listina však obsahuje podstatnou vadu v tom, že z výše uvedených faktur zahrnuje pouze fakturu [číslo] na částku 1.258.326,90 Kč a netýká se tedy úhrady dalších faktur. Odhlédnuto od toho je nutno dále uvést,

že lze důvodně pochybovat o pravosti takové dohody. Není zřejmé, s kým ji měl obžalovaný sjednat, jestliže dle vlastních výše popsaných tvrzení v dané době za [právnícká osoba] s.r.o. jednat nemohl pro ukončení plné moci, a přitom tehdejší jednatel společnosti [právnícká osoba], [anonymizována dvě slova], měl na území republiky pobyt povolen pouze do dne [datum], a sám obžalovaný s ním dle vlastního vyjádření jednal naposledy počátkem roku 2012. Pokud by pak zohlednil své vlastní výše uvedené závěry, podle kterých byl na základě plné moci oprávněný jednat za [právnícká osoba] s.r.o. v dané době obžalovaný sám, neodpovídá přes svou nečitelnost podpis u razítka společnosti podpisu obžalovaného. Proto má soud za to, že danou listinou nebyla prokázána vůle [právnícká osoba] s.r.o. k započtení pohledávek. Konečně pak nebyla dle názoru soudu věrohodně doložena existence částečných hotovostních úhrad daných faktur, kterou měly potvrzovat doklady o provedení úhrad vysokých částek (viz čl. 312-362 spisu sp. zn. 13 T 123/2014). Soud jako již opakovaně hodnotí validitu těchto dokladů předložených obžalovaným za nulovou, neboť přes opakované výzvy obžalovaný tyto doklady údajně z let 2012 a 2013 předložil policejním orgánům teprve v březnu 2014, ačkoli dle údajů na stvrzenkách uvedených měly již v době jednání obžalovaného s finančním úřadem existovat. Data na stvrzenkách nejsou dobře čitelná, a to včetně podpisu překrytého vždy razítkem [právnícká osoba] s.r.o. Není z nich proto zjištělné, kdo měl takto vysoké částky hotovosti převzít. Sám obžalovaný konkrétní osobu neoznačil, a dále na jednu stranu uvedl, že tyto doklady byly vypisovány vždy při konkrétní předávce peněz, avšak současně uvedl, že s jednatelem [anonymizováno] se v dubnu nesetkal, přestože několik těchto dokladů je z dubna 2012. Mimoto je převážná většina těchto dokladů datována od ledna do září 2013, kdy jak již bylo výše uvedeno, neměl jednatel společnosti povolen pobyt na území ČR a jeho pohyb na území ČR nebyl zjištěn. Stvrzenky také nemají souvislou číselnou řadu a jednoznačně vzhledem ke všemu uvedenému vzbuzují dojem, že byly vytvořeny účelově obžalovaným [celé jméno obžalovaného]. Svědci [příjmení] a [příjmení] totiž uvedli pouze, že tyto stvrzenky ani jeden z nich nevystavoval, a pokud svědkyně [příjmení] nakládala s penězi, pak je předávala vždy obžalovanému [celé jméno obžalovaného]. Svědek [příjmení] pak přímo uvedl, že doklady mu předkládal obžalovaný [celé jméno obžalovaného]. Tento svědek také jednoznačně uvedl, že o pokladně si v roce 2012 rozhodoval obžalovaný [celé jméno obžalovaného]. Fyzické předání peněz ukrajinským osobám pak tento svědek měl vidět toliko jednou, a to ještě nikoli [anonymizována dvě slova], ale peníze si měl převzít [příjmení].

Za situace, kdy má soud za prokázané, že obžalovaný [celé jméno obžalovaného] prodal [právnícká osoba] s.r.o. v špatné finanční kondici, a že za tuto společnost i přesto nadále jednal způsobem srovnatelným s postavením jejího statutárního orgánu, nelze hodnotit okolnosti celého obchodního vtahu mezi obžalovaným [celé jméno obžalovaného], [právnícká osoba] a [právnícká osoba] s.r.o. jinak než jako zcela zjevně účelové. Společnost [právnícká osoba], z výše uvedených faktur (plnění) DPH nepřiznala, ani nezaplatila, což dokládá vyjádření Finančního úřadu pro [část Prahy] (viz čl. 181n spisu sp. zn. 13 T 123/2014). Obžalovaný si při zařizování těchto obchodů dle výše uvedených zjištění musel být vědom, neboť jednoznačně znal celkovou situaci [právnícká osoba] s.r.o. Věděl tedy, že v důsledku neuhrazení jím odebraného zboží a služeb nebude mít [právnícká osoba] s.r.o., prostředky na úhradu DPH z těchto obchodů, a že prakticky ani není nikdo, kdo by z uskutečněných obchodů nejen podal daňové přiznání k DPH natož, aby příslušnou daň odvedl. Způsob jednání obžalovaného [celé jméno obžalovaného] se zde opět opakuje jako v předešlých případech. Ekonomické oprávnění situace, kdy obžalovaný sám sebou sjednal obchod, v němž dohodl, že zboží a služby v hodnotě přes sedm milionů korun budou uhrazeny až poté, co je on jako kupující dále prodá, zjevně nemá. V běžném obchodním styku jsou takové obchodní podmínky pro racionálně uvažujícího obchodníka nepřijatelné. Obžalovaný si přitom je mohl sjednat jen proto, že vystupoval na obou stranách smlouvy. Obchodní transakce se přitom účastnil pouze jako prostředník, který zboží, jež nakoupil, ihned prodal v podstatě bez zisku [právnícká osoba], případně [právnícká osoba] s.r.o., kterou mj. také zastupoval, a která je také obratem dodala [právnícká osoba]. Jediné přijatelné vysvětlení zjištění, která plynou z provedeného dokazování, je totiž to, že obžalovaný i v tomto případě využil svého dvojakého postavení jak na

straně dodavatele, tak na straně odběratele, k tomu, aby použil prázdnou slupku [právnícká osoba] s.r.o. k tomu, aby na ní zůstalo břemeno odvedení DPH, k němuž neměla prostředky, zatímco sám si účelově vytvořil předpoklady pro čerpání neoprávněných daňových odpočtů. Jeho úcast v prodejním řetězci tedy sloužila pouze k tomu, aby čerpal nárok na odpočet daně při následném dodání zboží [právnícká osoba] do Německa, které je od daně osvobozeno. Jakýkoliv jiný smysl počínání obžalovaný vzhledem ke všem provedeným důkazům je sřadově menší pravděpodobností uvěřitelný, a proto má soud obhajobou předkládaná tvrzení v tomto směru za zcela vyvrácená.

Konečně pak soud po provedeném dokazování dovodil, že i závěry předkládané obžalobou ohledně nájemního vztahu mezi obžalovaným [celé jméno obžalovaného] a [právnícká osoba] s.r.o. jsou zcela oprávněné, a soud nemůže jinak než se s nimi zcela ztotožnit.

Předně je nutno v tomto směru poukázat na skutečnost, že i v tomto případě obžalovaný vystupoval na obou stranách nájemní smlouvy, neboť [právnícká osoba], s.r.o. zastupoval na základě plné moci udělené mu jednatelkou této [právnícká osoba] [celé jméno obžalované] již v roce 2010 (viz čl. 495 spisu sp. zn. 6 T 50/2014). Opět tedy měl obžalovaný možnost využít v tomto smluvním vztahu osobní propojenosti mezi jednotlivými obchodními subjekty – stranami smluvních vztahů. Tuto propojenost podle názoru využil k tomu, aby trvání nájemního vztahu upravoval dle svých potřeb, resp. podle toho, v jaký okamžik pro něj trvání nájmu bylo výhodné či nikoli, a samozřejmě též k vytváření dokladů majících prokazovat rozhodné skutečnosti.

Podle nájemní smlouvy ze dne ze dne [datum] (viz čl. 129 spisu sp. zn. 13 T 123/2014) pronajal obžalovaný jako vlastník části prostor objektu pily [obec] (viz čl. 363n spisu sp. zn. 13 T 123/2014 – výpis z KN) část těchto prostor [právnícká osoba] – [právnícká osoba]. Smlouva byla za účelem uskladnění dřevěných polotovarů uzavřena na dobu neurčitou, roční nájem sjednán ve výši 800.000 Kč plus DPH, z toho 400.000 Kč bylo splatných do konce září a druhá část do konce prosince 2012. Z relevantních daňových příznání (čl. 270-272 spisu sp. zn. 13 T 123/2014) dále vyplývá, že první část nájemného obžalovaný uvedl do daňového příznání k DPH za třetí čtvrtletí roku 2012, zatímco druhou část nájemného do daňového příznání za čtvrté čtvrtletí roku 2012 neuvedl a daň ve výši 80.000 Kč neuhradil. Při jednání obžalovaného se správcem daně dne [datum] (viz čl. 160 spisu sp. zn. 13 T 123/2014 - protokol o ústním jednání) pak obžalovaný vysvětlil nepřiznání a neodvedení daně tím, že byl uzavřen dne [datum] dodatek ke smlouvě o nájmu (viz čl. 130 spisu sp. zn. 13 T 123/2014), jímž byla posunuta splatnost druhé části nájemného do června roku 2013. Následně pak obžalovaný předložil další dodatek údajně ze dne [datum] (viz čl. 199 spisu sp. zn. 13 T 123/2014), jímž má být dokladováno, že nájemní smlouva byla již ke dni [datum] ukončena a zrušen dodatek ze dne [datum]. V případě pravdivosti tohoto postupu ovšem obžalovaný mohl tuto skutečnost uvést již v únoru roku 2013, což však neučinil. Jak je již v případě obžalovaného obvyklé, uvedl tento v hlavním líčení, že nájem byl sjednán pouze formálně za situace, kdy v době uzavření smlouvy nebylo obžalovanému známo, že v průběhu roku 2012 uzavře nájemní smlouvu se společností [právnícká osoba], a následně nájem nebyl realizován, a k nedovedení daně proto nedošlo proto, že plnění nenastalo, nájemní smlouva byla změněna. V tomto směru pak obžalovaný poukazoval i nájemní smlouvu mezi [právnícká osoba] [právnícká osoba] a společností [právnícká osoba] (viz čl. 199n a 300n spisu sp. zn. 13 T 123/2014), která se týká řady jiných nemovitostí. Rozpory mezi oběma dodatky z prosince 2012 má zjevně řešit další doklad předložený obžalovaným, konkrétně dohoda ze dne [datum] (sic! – viz čl. 298 spisu sp. zn. 13 T 123/2014), která obsahuje ujednání obžalovaného [celé jméno obžalovaného] a [právnícká osoba] s.r.o., dle kterého s ohledem na pronájem od společnosti [právnícká osoba] skončila výše uvedená nájemní smlouva ze dne [datum] ke dni [datum] s tím, že nájem bude pokračovat, budou-li další zakázky, a v tom případě se posune splatnost, jinak se nájemní smlouva k uvedenému dni zcela zruší. V tomto případě soud tuto listinu vzhledem k časovým souslednostem považuje nikoli za osvědčení existence takové dohody, ale toliko úporné, a značně zoufalé, snahy obžalovaného [celé jméno obžalovaného] vyrobiť doklady prokazující jeho tvrzení. Korunou listinných důkazů

vyhotovených obžalovaným [celé jméno obžalovaného] v dané věci je pak další dohoda datovaná dnem [datum] (viz čl. 299 spisu sp. zn. 13 T 123/2014), která aprobuje v návaznosti na ukončení nájmu další užívání původně pronajatých nemovitostí [právnícká osoba] s.r.o., a to zpětně již od [datum].

S ohledem na uvedená zjištění má soud v dané věci za nepochybně prokázané, že tvrzení obžalovaného ohledně zániku nájemního vztahu mezi ním a [právnícká osoba] [právnícká osoba], zcela postrádají logický časový sled. Není totiž logické, aby v prosinci roku 2012, tj. v době, kdy podle tvrzení obviněného byl nájem již 5 měsíců ukončen, a kdy údajně existovala dohoda obsahující i ujednání o odsunutí splatnosti nájemného byl uzavřen dne [datum] dodatek, který odkládá splatnost druhé části nájemného, následně byl uzavřen druhý dodatek, jímž má být se zpožděním pět měsíců nájem ukončen, ačkoli tak již bylo sjednáno dne [datum], a následně uzavřena další dohoda dokladující ve skutečnosti užívání pozemku st. [parcelní číslo] Nájemní smlouva mezi [právnícká osoba] s.r.o. a společností [právnícká osoba] se navíc týká jiných nemovitostí, než těch které jsou předmětem nájemní smlouvy mezi obžalovaným a [právnícká osoba] [právnícká osoba], pročež tato smlouva nemá žádný vliv na daňovou povinnost obžalovaného.

Soud proto svá zjištění v dané věci uzavírá tak, že bylo zjištěno, že nájemní vztah z nájemní smlouvy ze dne [datum] ke dni [datum] ve skutečnosti trval, ačkoli se obžalovaný tuto skutečnost snažil různými doklady zastrít. Nájemné se pak jako dílčí plnění dle § 21 odst. 9 zákona o DPH považuje za uskutečněné dnem uvedeným ve smlouvě. Druhá část nájmu byla tedy dle této smlouvy splatná do konce prosince roku 2012, a jestliže obžalovaný toto plnění nezahrnul do daňového přiznání za čtvrtý kvartál roku 2012 a daň ve výši 80.000 Kč nezahrnul, směřovalo toto jeho jednání ve spojení s výše popsáním uplatněním daňových odpočtů z obchodování se [právnícká osoba] s.r.o. opět toliko a pouze k vylákání daňové výhody.

Zamítnutí důkazních návrhů

Soud zamítl návrh obhajoby na doplnění dokazování výsledky svědků [jméno] [příjmení], [anonymizováno], [příjmení] a svědkyně [příjmení], neboť tyto svědecké výpovědi jsou pro objasnění skutkového stavu nadbytečné, resp. není možné některé z těchto svědků předvolat.

Jakkoli si soud uvědomuje, že obžalovaný se opakovaně odkazuje na zapojení výše jmenovaných osob ukrajinské národnosti do provozní činnosti na pile v [obec], přičemž v případě svědky [příjmení] se jedná o osobu, které měl společnost [právnícká osoba] prodat, soud pochybuje, že tyto svědci by mohli s ohledem na velice rozsáhlé dokazování ve věci přinést nové informace, které by zvrátily rozhodnutí soudu ve věci. Tento závěr soudu nadto podporuje sám obžalovaný svým přístupem k možnosti kontaktování těchto osob. Opakovaně totiž uvedl, že, „se jedná o lidi, kteří tady v [obec] podnikají na základě živnostenského listu. Otázka je pod jakou firmou a pod jakým jménem. To, že jsem tady říkal, že ta společnost je tady, 10 km od [obec], to je pravda. Název té společnosti nejsem ochoten uvést.“ Tento postoj obžalovaného je však zarážející, zejména přihlédneme-li k tomu, že svědectví uvedených osob by dle jeho výpovědi bylo nejen v jeho prospěch, ale dokonce by mělo být natolik klíčovým důkazem, že by vedlo ke zproštění obhajoby. Za této situace, kdy orgány činné v trestním řízení ani po rozsáhlém šetření uvedené osoby ukrajinské národnosti neztotožnily, a obžalovaný odmítá ve věci jakoukoli spolupráci, ačkoli mu toto jednání jde dle vlastních vyjádření výrazně k jeho tíži, má soud pochybnosti o pravdivosti jeho tvrzení ohledně pobytu svědků. Zohlednil-li pak soud rovněž skutečnost, že sama výpověď obžalovaného je naprosto nevěrohodná, jak ještě bude rozebráno níže, uzavírá, že slyšení navrhovaných svědků ukrajinské národnosti by bylo zcela nadbytečné.

Svědectví svědkyně [příjmení] je pak nadbytečné zcela, neboť k věci již byly vyslýchány pracovnice Finančního úřadu, které zpracovávaly příslušné zprávy. Navíc obhajoba orientovala výslech této svědkyně nikoli primárně na skutečnosti související se zjištěními o podnikání obžalovaného, nýbrž stejně jako dříve vznesené návrhy na výsledky policistů zpracovávajících případ obžalovaného [celé

[jméno obžalovaného] na prokázání tvrzené skutečnosti, že trestní stíhání a obvinění obžalovaného je jakýmsi komplotem proti jeho osobě. Takové dokazování je ovšem naprosto zřejmě nadbytečné za situace, kdy se dle názoru soudu podloženého výsledky dokazování nejedná o reálný obraz daných skutečností, ale toliko o domněnky obžalovaného.

Obhajoba obžalovaného

Obhajoba obžalovaného byla v daném případě rozkročena do značné šíře v návaznosti na veškerá tvrzení obžalovaného. Obsahově pak směřovala v drtivé většině do rozporování skutkové stavu věci a poukazu na nedostatek důkazů pro žalobní tvrzení, a jak s takovou se s ní soud v převážně většině vyrovnal výše při odůvodnění skutkových závěrů s tím, že s dalšími argumenty ohledně bodu 1. výroku rozsudku soud polemizuje v níže uvedených bodech, které pojednal samostatně vzhledem k tomu, že nebyly přímo podstatné pro zjišťování skutkového stavu popsaného výše.

Ohledně argumentace obhajoby k bodu 1. písm. a) výroku rozsudku tak soud doplňuje, že docházkové listy ukrajinských pracovníků nedokazují nic podstatného k dané věci vyjma existence určitých osob ukrajinské státní příslušnosti, jež byla ale ověřena i z oficiálních zdrojů (viz výsledky policejních šetření a výpisy z obchodních rejstříků), nehledě k tomu, že konkrétně jméno [anonymizována dvě slova] se na těchto listech beztak nenachází.

Pokud pak obhajoba dovozuje, že obchod s [anonymizována dvě slova] musel proběhnout minimálně v rozsahu 300.000 Kč, a že musel být i vyšší, jestliže dle daňového přiznání bylo ze strany obžalované [celé jméno obžalované] obchodováno zboží s minimálně čtyřnásobnou hodnotou, nutno podotknout, že takový závěr není možné bez dalšího v dané věci implikovat. Předmětem dokazování totiž nebyly veškeré další obchody [titul] [celé jméno obžalované] z r. 2010. Obhajoba tedy při formulaci tohoto závěru vychází pouze z několika účetních údajů, které navíc vychází z obchodních operací ve vztahu mezi obžalovaným [celé jméno obžalovaného] a [titul] [celé jméno obžalované]. Vzhledem ke skutečnosti, že v dané věci bylo dokazováním k předmětným skutkům zjištěno, že se opakovaně účetní údaje i doklady rozcházejí se skutečností, nelze rozhodně jednoduše říci, že zbytek daňového přiznání [titul] [celé jméno obžalované] za rok 2010 odpovídá realitě. Soud může pouze konstatovat, že tyto obchodní vztahy dosud nebyly ze strany státních orgánů dosud nijak zpochybněny. Soud si však dovede představit, že reálně mohly obchody probíhat úplně jinak, a proto jenom tato skutečnost, nemůže potvrdit obhajobu obžalovaného v tomto bodě, a není ani pro prokázání viny obžalovaného nutno prokazovat odkud přesně účtované dřevo bylo. Pokud je pak poukazováno na to, že takové jednání obžalovaného [celé jméno obžalovaného], při kterém by označil jiného dodavatele než ve skutečnosti, ačkoli docházelo k výrobě, by nemělo finanční smysl, nelze ani s tímto tvrzením souhlasit. Jednak je třeba poukázat, že podobně by bylo možno poznamenat, že na první pohled finanční smysl postrádá valná část aktivit obžalovaného [celé jméno obžalovaného] a osob s ním spolupracujících, např. dlouhodobé nevymáhání dlužných částek dle smluv apod. Především by však takové jednání dále by to mělo smysl tehdy, pokud by měl být např. zastřen nelegální původ zboží. Opačným způsobem by také bylo možné se ptát, jak bylo naloženo se zbytkem údajně nakoupené materiálu za 1.850.000 Kč, jestliže bylo prodáno zboží s hodnotou o třetinu nižší.

K argumentům obhajoby k bodu 1. písm. b) výroku rozsudku ohledně požadavku na vrácení daně uhrazené obžalovaným [celé jméno obžalovaného] za situace, kdy bylo soudem dovozeno, že nájem obžalované [titul] [celé jméno obžalované] neprobíhal, soud poznamenává, že dle jeho zjištění výše popsaný nájem skutečně neprobíhal, a pokud v důsledku toho uhradil obžalovaný [celé jméno obžalovaného] daň nesprávně, není to otázkou tohoto řízení, ale otázkou přezkumu orgánů působících v daňovém řízení.

Nadto je třeba poznamenat, že ani ze skutečnosti, že by daň byla opravdu vyměřena jinak, by v daném případě nebylo možné dovodit závěry vylučující odpovědnost obžalovaného [celé jméno obžalovaného] za výše popsané jednání. Ustanovení o zániku trestnosti činu účinnou lítostí se totiž v daném případě uplatní pouze v případě, když by výše popsaný trestný čin byl dokonán. Jestliže

došlo pouze k pokusu takového trestného činu, není možný zánik jeho trestnosti účinnou lítostí podle § 33 trestního zákoníku, ale jen za splnění podmínek podle § 21 odst. 3 trestního zákoníku. Jestliže se obžalovaný [celé jméno obžalovaného] pokusil vylákat výhodu na dani a ze své strany učinil vše, co pokládal za nutné k dokonání trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku, a poté v řízení před příslušným finančním úřadem trval na oprávněnosti nároku na takovou výhodu a odmítal zjištění finančního úřadu, podle něhož tento nárok nevznikl, takže poskytnutí výhody na dani záviselo jen na postupu finančního úřadu, pak za tohoto stavu nelze dojít k závěru, že by obžalovaný [celé jméno obžalovaného] dobrovolně upustil od dalšího jednání potřebného k dokonání uvedeného trestného činu a že odstranil nebezpečí, které vzniklo chráněnému zájmu z podniknutého pokusu ve smyslu § 21 odst. 3 písm. a) trestního zákoníku, ale naopak udržoval stav, v němž byl zájem chráněný trestním zákonem nadále vystaven tomu nebezpečí, které mu již hrozilo z podniknutého pokusu (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 11. 2008, sp. zn. 7 Tdo 1368/2008, uveřejněné pod číslem 54/ 2009 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek).

Závěrem soud považuje za nutné kategoricky odmítnout závěry obžalovaného o snaze finančního úřadu prováděnou kontrolou zastít vlastní pochybení. Soud v jednání úředních osob provádějících kontrolu neshledal jakoukoli zášť, naopak svědkyně – pracovnice finančního úřadu - popisují prováděné finanční šetření standardně, nadto tomuto závěru svědčí i provedené listinné důkazy. Paranoidní postoje obžalovaného pak naopak jednoznačně, byť snad až trpce úsměvně, dokresluje jeho úporná snaha využít institutu utajeného svědka při výslechu [jméno] [příjmení] k jeho utajení před orgány činnými v trestním řízení.

Pokud tedy opakovaně nachází finanční úřad v podstatě totožná pochybení v jednání obžalovaného, není to výsledek úřední svévole, ale jednoduše důsledek toho, že obžalovaný opakovaně používá naprosto shodný modus operandi k páčání trestné činnosti. V základních bodech byl opakovaně obžalobou výstižně popsán tak, že obžalovaný systematicky využívá osobního propojení mezi různými společnostmi, resp. podnikatelskými subjekty, které ovládá či ovládal na základě plných mocí, či jako statutární zástupce. V různých smluvních vztazích vystupuje pravidelně na obou stranách smlouvy. Daňové doklady sloužící pro daňové účely však opakovaně vytváří nikoli dle skutečnosti, ale podle toho, co se mu zrovna jeví jako vhodné a výhodné z daňového hlediska. Na základě těchto machinací nakonec vždy pouze čerpá či se snaží čerpat daňové výhody a je si přitom plně vědom toho, právě v důsledku osobní propojenosti, že skutečná daň do rozpočtu odvedena nebude.

Právní hodnocení

Po právním posouzení skutku popsaného v bodě 1 výroku rozsudku dospěl soud k závěru, že jím obžalovaný naplnil všechny znaky skutkové podstaty zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, neboť v úmyslu čin spáchat se dopustil jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby ve značném rozsahu vylákal výhodu na dani, avšak k dokonání činu nedošlo. K naplnění znaků skutkové podstaty soud uvádí, že je nepochybné že obžalovaný učinil řetěz veškerých kroků k tomu, aby výše citovaný zločin dokonal, k jeho dokonání tak nedošlo nikoli vlivem jednání obžalovaného, ale v důsledku jednání orgánu daňové správy, který vyplacení nárokovaného nadměrného odpočtu DPH zabránil. Nelze totiž pochybovat o tom, že podáním daňového přiznání, kdy byly uvedeny nesprávné údaje ohledně DPH na vstupu, čímž došlo ke zkreslení, resp. snížení daňové povinnosti, tzv. nadměrnému odpočtu DPH, naplňuje bezesbytku znak skutkové podstaty spočívající ve „vylákání daňové výhody“. Dle doktríny totiž lze za vylákání výhody na některé povinné platbě obecně definovat jako předstírání okolnosti, na základě níž vzniká povinnost státu (resp. jiného příjemce povinné platby) poskytnout plnění subjektu, který podle zákona ve skutečnosti nemá nárok na takové plnění nebo jenž vůbec není plátcem či poplatníkem takové povinné platby (např. daně z přidané hodnoty), ve vztahu k níž je výhoda (poskytované plnění) poskytována (např. nadměrný odpočet).

Po právním zhodnocení skutku popsaného v bodě 2 výroku rozsudku soud konstatuje, že obžalovaný tímto jednáním naplnil všechny znaky skutkové podstaty zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku, dílem dokonaný dílem ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, neboť ve značném rozsahu jednak zkrátil daň a jednak dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby vylákal daňovou výhodu v úmyslu čín spáchat, avšak k dokonání činu nedošlo. Co se týče naplnění znaků skutkové podstaty, odkazuje soud na výše uvedené a doplňuje, že snížením základu pro výpočet daně se v tomto případě obžalovaný nejen dopustil pokusu citovaného trestného činu, ale nadto jej dokonil, neboť toto jednání vedlo k neodvedení daně ve značném rozsahu, tedy ve výši přesahující 500.000 Kč.

V obou případech bylo jednání obžalovaného jednáním úmyslným, přičemž tento závěr je možno učinit nejen na podkladě samotného charakteru jednání, kdy toto s ohledem na velice sofistikovaný způsob provedení vyžadovalo nejen velice důkladnou a rozsáhlou přípravu, tedy vytvoření dostatečné sítě personálně propojených subjektů, ale také přímou účast obžalovaného. Nelze se domnívat, že obžalovaný, jak naznačuje, byl pouhou obětí celé řady nedorozumění, omylů a chyb a rovněž také zvláště finančního orgánu, který se chystal prováděnou daňovou kontrolou a doměřením daně zakrýt své vlastní pochybení. Tento závěr soudu podporuje nejen provedené dokazování, zejména výpověď pracovnice finančního úřadu, ale také provedené listinné důkazy, v první řadě daňová příznání, protokoly o provedené kontrole a jejich závěry, včetně rozhodnutí doměření daně, faktury a příjmové doklady, ale rovněž chování obžalovaného, který svou nečinností, resp. nedostatkem součinnosti s úředními osobami provádějícím finanční kontrolu přispěl k jím kritizovanému doměření daně. Soud nepochybuje, že obžalovaný jednal v úmyslu přímém ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, kdy chtěl zasáhnout právem chráněný zájem, resp. neodvedením daní získat neoprávněný prospěch.

Druh a výměra trestu

O druhu a výměře trestu soud rozhodoval podle zásad uvedených v ustanovení § 39 trestního zákoníku a posoudil existenci polehčujících a přitěžujících okolností, jak je definuje ustanovení § 41 a § 42 trestního zákoníku.

Předně je nutno konstatovat, že soud uložil obžalovanému souhrnný trest, neboť se projednávaných skutků dopustil, ještě před tím, než byl soudem v trestní věci vedené u Okresního soudu v Táboře pod sp. zn. 1 T 115/2013 vyhlášeno prvostupňové rozhodnutí. S ohledem na tuto skutečnost je soud co do druhu a výměry uloženého trestu limitován zákonnými pravidly pro ukládání souhrnného trestu podle § 43 odst. 2 trestního zákoníku, tedy obžalovanému nelze uložit trest mírnější, nežli mu byl uložen rozhodnutím dřívějším.

S ohledem na skutečnost, že soud ukládal souhrnný trest, je nutno konstatovat, že obžalovanému polehčuje jeho dosavadní bezúhonnost, toto je však jediná polehčující okolnost, kterou soud shledal. Naopak přitěžujících okolností je na straně obžalovaného několik. V první řadě nelze opominout, že obžalovaný se trestné činnosti dopouštěl po velice dlouhou dobu a opakovaně. Trest je zároveň ukládán celkem již za čtyři trestné činy, z nichž dva jsou zločiny se zákonnou sazbou 2 – 8 let. Nelze také přehlédnout, že způsob spáchání trestné činnosti je velice sofistikovaný, kdy si obžalovaný vytvořil celou síť subjektů, jejichž jediným účelem bylo zastříti trestnou činnost. Ostatně z provedeného dokazování vyplývá, že celý systém, který měl vést k neoprávněnému získání nadměrného odpočtu DPH, byl velmi propracovaný, a byla do něj zainteresována celá řada osob. V neposlední řadě soud také nepřehlédl postoj obžalovaného ke spáchanému jednání, absenci jakékoli snahy o nápravu jejích následků. Naopak obžalovaný se snaží veškerou odpovědnost přenést na třetí subjekty (orgány policie, státní zastupitelství, orgány finanční správy), které s poukazem na rozličné motivy obviňuje ze snahy jej poškodit, aniž by jakkoli připouštěl, byť jen stín vlastního pochybení. S ohledem na absenci jakékoli sebereflexe, jakož i charakteristiku osoby obžalovaného, kterého soud hodnotí jako osobu značně egocentrickou, vztahovačnou a

v neposlední řadě jen obtížně napravitelnou, neboť obžalovaný není schopen přijmout odpovědnost za své jednání, soud přistoupil k uložení trestu represivního, neboť jen tento druh trestu, který nejvýrazněji zasahuje do osobní sféry obžalovaného, může být dostatečným impulsem pro jeho nápravu. Nadto soud dodává, že s ohledem na platnou právní úpravu, není možné vzhledem k uložené výměře trestu, tento ukládat jako podmíněný. Co se týče trvání uloženého trestu, tento soud vyměřil ve třetině trestní sazby, tedy v délce čtyř let. Ve výměře trestu se z výše uvedených skutečností projevil zejména postoj obžalovaného ke spáchanému jednání, jakož i závažnost spáchaného jednání ve vztahu k očekávanému následku, které by jednání obžalovaného mělo v případě, že by byly nadměrné odpočty vyplaceny, neboť v tomto případě by byla hranice stanovená v § 138 pro značnou škodu překročena násobně. Další rozhodnou skutečností pro výměru trestu, která je součástí komplexu výše popsaných zjištění a plně odpovídá všem zjištěním o osobnosti obžalovaného, pak byla skutečnost, že obžalovaný k páčání trestné činnosti neváhal využít zastřešení podnikáním své vlastní dcery, kterou však tímto jednáním, jakožto i dalším zasahováním do jejího života dle výsledků znaleckého zkoumání její osoby de facto psychicky destabilizoval takovým způsobem, že se v současnosti neobejde bez odborné psychiatrické pomoci, ačkoli u ní není diagnostikováno přímo psychické onemocnění. Ani tváří tvář této skutečnosti si přitom obžalovaný nepřipustil ani zdání viny za situaci své dcery, a tvrdošjně utváří své vztahy toliko ve svůj vlastní prospěch.

Vedle trestu odnětí svobody uložil soud obžalovanému ještě peněžitý trest. Uložení tohoto trestu je na místě zejména s ohledem na skutečnost, že byl ukládán zrušovaným rozhodnutím Okresního soudu v Táboře sp. zn. 1 T 115/2013 a je nadále odůvodňováno tím, že obžalovaný se svým jednáním snažil získat majetkový prospěch. Soud však s ohledem na výše uložený trest odnětí svobody tento trest ukládal toliko ve stejné výši, jako byl uložen výše citovaným rozsudkem, do něhož soud ukládá souhrnný trest. Je tedy zřejmé, že ačkoli uložení tohoto trestu směřuje k posílení výchovné funkce trestu, obžalovaného prakticky nepostihne, neboť jej již dne 7. 11. 2013 zaplatil. Z tohoto důvodu také v daném případě nebyl stanoven náhradní trest odnětí svobody.

S ohledem na skutečnost, že trestná činnost obžalovaného úzce souvisí s jeho podnikatelskými aktivitami, jeví se jako nezbytné uložit obžalovanému ještě trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu a člena statutárního orgánu obchodních korporací, a to včetně jejich zastupování na základě plné moci a prokury, na dobu čtyř let. Uložení tohoto trestu nejenže posílí výchovný účinek trestu, ale nadto bude vůči obžalovanému působit i v rovině prevenční, neboť mu bude účinnou překážkou k opakování trestné činnosti v době po výkonu trestu odnětí svobody, čímž mu zabrání k přiklonění se k páčání stejné nebo obdobné trestné činnosti jako zdánlivě snadnému zdroji příjmů. Ve výměře trestu se pak projevila nejen závažnost spáchaného jednání, ale především sofistikovaný způsob jejího spáchaní a rovněž doba, po kterou se obžalovaný trestné činnosti dopouštěl, resp. doba, již si vyžádalo vytvoření předpokladů pro spáchaní žalovaných trestných činů.

Výše popsanou kombinaci sankčních opatření má soud v daném případě s přihlédnutím ke všem rozhodným okolnostem za zákonné a přiměřené potrestání obžalovaného.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné odvolání do osmi dnů od doručení opisu rozsudku prostřednictvím Okresního soudu v Táboře ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích.

Rozsudek může odvoláním napadnout

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se jej přímo dotýká
- c) zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci

d) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může ho napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh, a to ve lhůtě, v níž může podat odvolání obžalovaný. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a obhájce.

Odvolání musí být ve lhůtě, v níž je lze podat, nebo v další lhůtě stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně odůvodněno, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda ho podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Právo podat odvolání nepřísluší tomu, kdo se ho výslovně vzdal. Odvolání je nutno podat ve třech vyhotoveních.

Tábor 18. září 2015

Mgr. Ondřej Kubů
předseda senátu

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jiřiny Roubíčkové a soudců JUDr. Zdeňka Kučery a Mgr. Mileny Vránkové ve veřejném zasedání konaném dne 25.5.2016 projednal odvolání, která proti rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 18.9.2015, č.j. 6 T 50/2014-1101, podali: 1) obžalovaný [redacted] nar. [redacted] trvale bytem [redacted] a 2) manželka obžalovaného [redacted] trvale bytem [redacted] a rozhodl o nich takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu se k odvolání obžalovaného a jeho manželky [redacted] napadený rozsudek v celém výroku o trestu, způsobu jeho výkonu, trestu peněžitém, trestu zákazu činnosti a ve výroku, kterým zrušen výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 12.04.2013 č.j. 1 T 115/2012-530, jakož i všech rozhodnutí navazujících, **z r u š u j e**.

Podle § 259 odst. 3 tr. řádu nově rozhodnuto **t a k t o** :

Obžalovaný

[redacted]
nar. [redacted] trvale bytem [redacted] okres [redacted]

se při nezměněném výroku o vině

o d s u z u j e

za zločin kráčení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. c) tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku a zločinu kráčení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. c) tr. zákoníku, dílem dokonaným, dílem ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, ohledně nichž zůstal napadený rozsudek nedotčen a za sbíhající se přečiny neoprávněný zásah do práva k domu, bytu nebo k nebytovému prostoru podle § 208 odst. 2 tr. zákoníku, jimiž byl obžalovaný uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Táboře ze dne 12.04.2013, č.j. 1 T 115/2012-530, jenž právní moci nabyl dne 05.09.2013,

podle § 240 odst. 2 tr. zákoníku za použití ustanovení § 43 odst. 2 trestního zákoníku k **souhrnnému trestu odnětí svobody v délce 3 (tři) roky.**

Podle § 81 odst. 1 tr. zákoník, § 84 tr. zákoníku a § 85 odst. 1 tr. zákoníku se obžalovanému výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v délce **5 (pět) let za současného vyslovení dohledu.**

Podle § 67 odst. 2 písm. a) a § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá **peněžitý trest v počtu 20 denních sazeb po 2.000 Kč, tedy v celkové výši 40.000 Kč.**

Podle § 73 odst. 1, 3 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá **trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu a člena statutárního orgánu obchodních korporací, a to včetně jejich zastupování na základě plné moci a prokury, na dobu 4 (čtyři) roky.**

Tímto rozsudkem se podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku **zrušuje výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 12. 4. 2013, č. j. 1 T 115/2012-530, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.**

Odůvodnění:

Napadeným rozsudkem Okresního soudu v Táboře byl obžalovaný [redacted] pod bodem 1.a), b) uznán vinným zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. c) tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, jehož se měl dopustit tím, že společně s odděleně stíhanou [redacted] nar. [redacted] trvale bytem [redacted] jednali tak, že [redacted] jako OSVČ, IČ [redacted] se sídlem [redacted] registrovaná jako plátce daně z přidané hodnoty u Finančního úřadu v Táboře, jako jediná odpovědná osoba za splnění daňových povinností udělila plnou moc dne 11. 9. 2010 svému otc [redacted]

aby ji zastupoval ve všech záležitostech a jednáních před úřady, orgány státní správy a místní samosprávou, na základě této plné moci

a) v daňovém přiznání k DPH za zdaňovací období listopad 2010 v úmyslu získat finanční prostředky vykázal nadměrný odpočet ve výši 303.878 Kč, který odůvodnil neoprávněným odpočtem DPH ve výši 370.000 Kč z faktury č. znějící na částku 1.850.000 Kč (bez DPH), kterou mělo vystavit se sídlem za dodávky dřeva, ačkoli se dodávky dřeva uskutečnily pouze v menším množství, a to pouze v hodnotě 300.000 Kč (včetně DPH 50.000 Kč), avšak k vyplacení nadměrného odpočtu daně správcem daně nedošlo a naopak byla doměřena daň ve výši 66.122 Kč

b) v daňovém přiznání k DPH za zdaňovací období prosinec 2010 v úmyslu získat finanční prostředky vykázal nadměrný odpočet ve výši 344.309 Kč, který odůvodnil neoprávněným odpočtem DPH ve výši 400.000 Kč z faktury č. znějící na částku 2.000.000 Kč (bez DPH), kterou vystavil (sám za svou osobu), za nájem nemovitosti a pozemků za r. 2010, ačkoli nájem nebyl fakticky realizován, a k úhradě nájmu nikdy nedošlo, přičemž pak jako pronajímatel, aby se vyhnul povinnosti částku DPH ve výši 400.000 Kč uhradit, ve svém daňovém přiznání proti této povinnosti uplatnil další neoprávněný odpočet ve výši 502.425 Kč na základě fiktivních daňových dokladů vystavených společností avšak k vyplacení nadměrného odpočtu daně správcem daně nedošlo a naopak byla doměřena daň ve výši 55.691 Kč

celkem se tak za období listopad a prosinec r. 2010 pokusil vylákat vyplacení nadměrného odpočtu daně z přidané hodnoty v částce 770.000 Kč, a to ke škodě České republiky, zastoupené Finančním ředitelstvím

Pod bodem 2) napadeného rozsudku dále obžalovaný uznán vinným zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku, dlelem dokonaným, dlelem ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, jehož se měl dopustit tím, že sám jako fyzická osoba podnikající pod jménem (od 4. 4. 2012 se sídlem, registrovaný jako plátce daně z přidané hodnoty u Finančního úřadu pro Jihočeský kraj, Územní pracoviště

ve 2. – 4. čtvrtletí r. 2012 odebral postupně od společnost s.r.o., IČ zboží a služby v celkové hodnotě 7.019.265,28 Kč (faktury č. č. přičemž při realizaci těchto obchodů vystupoval jako příjemce plnění a současně i na straně poskytovatele plnění, a to na základě generální plné moci vystavené mu jednatelem společnosti a za situace, kdy znal nedobrou ekonomickou situaci společnosti kdy za přijatá plnění nezaplatil, a ačkoli věděl, že za uvedená zdanitelná plnění nebyla přiznána a odvedena společností DPH na výstupu, přesto si nechal vystavit faktury

- o prodeji tohoto zboží, na jejichž základě následně uplatňoval odpočet DPH na vstupu v daňových přiznáních za 2., 3. a 4. čtvrtletí 2012,
- do daňového přiznání k DPH za 4. čtvrtletí r. 2012 neuvedl plnění v částce 400.000 Kč představující nájemné za druhé pololetí r. 2012 ze smlouvy o nájmu uzavřené dne 1. 1. 2012 se společností [REDAKCE] již na základě této nájemní smlouvy pronajal část nemovitostí [REDAKCE] přesto, že dle znění nájemní smlouvy se u tohoto dílčího plnění za datum uskutečnění zdanitelného plnění považuje 31. 12. 2012, a proto byl povinen daň ve výši 80.000 Kč z tohoto plnění přiznat v daňovém přiznání k DPH za 4. čtvrtletí r. 2012, což neučinil,

konkrétně tak v daňovém přiznání k DPH

- za 2. čtvrtletí r. 2012 neoprávněně nárokoval nadměrný odpočet ve výši 407.662 Kč,
- za 3. čtvrtletí r. 2012 neoprávněně nárokoval nadměrný odpočet ve výši 262.527 Kč a neuhradil skutečnou daňovou povinnost ve výši 153.127 Kč,
- za 4. čtvrtletí r. 2012 neoprávněně nárokoval nadměrný odpočet ve výši 32.201 Kč a neuhradil skutečnou daňovou povinnost ve výši 394.360 Kč,

avšak k vyplacení nadměrného odpočtu daně správcem daně nedošlo,

čímž zkrátil svou daňovou povinnost a pokusil se vylákat výhodu na dani z přidané hodnoty v celkové částce 1.249.877 Kč, a to ke škodě České republiky, zastoupené Finančním ředitelstvím České Budějovice, se sídlem Mánesova 1803/3a, České Budějovice.

Za shora označené zločiny a sbíhající se přečiny neoprávněný zásah do práva k domu, bytu nebo nebytovému prostoru podle § 208 odst. 2 tr. zákoníku, jimiž byl obžalovaný uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Táboře ze dne 12.4.2013, č.j. 1 T 115/2012-530, jež právní moci nabyl dne 5.9.2013, byl odsouzen podle § 240 odst. 2 tr. zákoníku za použití ust. § 43 odst. 2 tr. zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v délce 4 roky nepodmíněně, pro jehož výkon byl zařazen podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku do věznice s ostrahou. Podle § 67 odst. 2 písm. a), a § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku byl obžalovanému uložen peněžitý trest v počtu 20 denních sazeb po 2.000,- Kč, tedy v celkové výši 40.000,- Kč. Podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku byl obžalovanému uložen trest zákazu činností spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu a člena statutárního orgánu obchodních korporací, a to včetně jejich zastupování na základě plné moci a prokury, na dobu 4 roky. Napadeným rozsudkem zrušen výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 12.4.2013, č.j. 1 T 115/2012-530, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Rozsudek soudu I. stupně právní moci nenabyl, neboť ihned po jeho vyhlášení proti němu podal obžalovaný [REDAKCE] odvolání, které směřuje proti všem jeho výrokům. V zákonné lhůtě pak napadla rozsudek odvoláním i manželka obžalovaného – p. [REDAKCE]

Odvolání obžalovaného [REDAKCE] směřuje do všech výroků napadeného rozsudku. Odvoláním namítána i procesní pochybení soudu I. stupně. Dle obžalovaného byl rozsudek vyhlášen za situace, kdy nebyla dodržena všechna procesní práva obžalovaného

upravující v rámci hlavního líčení jeho právo na obhajobu. Zejména za situace, kdy u posledního hlavního líčení nebyl obžalovaný ze zdravotních důvodů schopen plnohodnotné účasti, z hlavního líčení se omluvil a žádal o jeho odročení na jiný termín. Přesto bylo i přes doloženou neschopenku od lékaře hlavní líčení konáno, po závěrečných řečech obžaloby a obhajoby nebyl obžalovaný schopen se sám závěrem vyjádřit a nakonec mu nebylo uděleno poslední slovo (zde musela obhajoba požádat o opravu protokolu z hlavního líčení, kde tyto skutečnosti nejsou pravdivě zachyceny). Soudu I. stupně vytýkáno, že v průběhu hlavních líčení poměrně jasně dával najevo svou averzi k obžalovanému, rozsudek měl předem připravený, na rozsáhlý závěrečný návrh obhajoby vůbec nerefletoval, vyhlásil rozsudek po krátké přestávce, aniž by se s argumenty obhajoby jakkoli vypořádal. Ani písemné vyhotovení rozsudku nereaguje uceleně a konkrétně na obhajobu obžalovaného, na důkazy svědčící v jeho prospěch a především, ač je deklarován opak, soud přenáší důkazní břemeno na obžalovaného, aniž by respektoval pravidlo, že vinu prokazuje obžaloba, potažmo soud a aniž by respektoval, že důkazní břemeno v rámci daňových řízení nelze bez dalšího aplikovat stejně v řízení trestním. Soudu I. stupně dále vytýkáno, že byť obžalovaný předkládal řadu důkazů, či se soudu dotazovali, zda mají zajistit zpracování znaleckého posudku na stanovení obvyklé ceny nájmu nemovitostí v areálu [redacted] soud buď tyto důkazy neprovedl, nebo jím bylo sděleno, že to není potřeba. Dle obžalovaného se soud příliš nenamáhal vyvracet jeho tvrzení a prokazovat skutkovou verzi, kterou přinesla obžaloba. U svědků, kteří byť rámcově, nebo v některých bodech podpořili to, co na svou obhajobu obžalovaný uváděl a dokládal i dalšími důkazy, soud buď vůbec nezaregistroval a v odůvodnění rozsudku neuvedl, případně označil výpovědi svědků za nepřesvědčivé, nevěrohodné, nebo bez důkazního významu. Tedy vedle porušení práva obžalovaného na obhajobu ze strany soudu, pak tento nevyhodnotil důkazy v intencích ust. § 2 odst. 5 a 6 tr. řádu, podstatné skutečnosti, které z důkazů vyplynuly, buď zcela ignoroval, nebo jejich význam interpretoval v rozporu se skutečností a v mnohých případech, kdy se nabízelo více skutkových verzí, přiklonil se vždy v rozporu se zásadou in dubio pro reo k verzi pro obžalovaného nejméně příznivé. Vedle zcela zjevného nezákonného přenesení důkazního břemene na obžalovaného (které není možné nejen v daňových věcech, ale ve všech věcech trestních), bezbřehé důvěře v závěry finančního úřadu, kde se obžalovaný skutečně nijak kvalifikovaně nebránil a v rámci daňových řízení nedostatečně prokazoval, že se pak jedná o další zjevné vady rozsudku. Úvahy soudu v rámci rozsudku jsou tendenční, mezerovité a nepřesvědčivé. V několika případech soud dokonce uvedl skutečnosti, které vůbec nejsou v souladu s provedenými důkazy, mnohdy jen obecně uvádí, proč je obžalovaný nevěrohodný. Napadený rozsudek je tedy i po formální stránce velmi obtížně přezkoumatelný. Z pohledu obžalovaného pochybení nastalo i při hmotně právním posouzení skutků a při ukládání zjevně nepřiměřených a přísných trestů. Úvahy o nesprávnosti uložených trestů jsou činěny pouze z opatrnosti, obžalovaný trvá na své nevině.

V dalších pasážích opravného prostředku se obžalovaný velmi podrobně vyjadřuje k obsahu dvou obžalob Okresního státního zastupitelství v Táboře pod č.j. ZT 361/2013-41, ZT 143/2014-32, které byly na obžalovaného [redacted] u Okresního soudu v Táboře podány, dále obžalovaný obšírně rozebírá jednotlivé důkazní prostředky, které byly k podaným obžalobám zajištěny a před soudem provedeny, neztotožňuje se s hodnotícím postupem soudu I. stupně a připomíná, že nelze bez dalšího převzít výsledky daňového řízení do řízení trestního a tvrdit, že daňový subjekt, pokud dle názoru správce daně neprokázal

nároková plnění, skutečně jednal v úmyslu zkrátit daň a skutečně tuto neoprávněně zkrátit, či se o to pokusil. Obžalovaný po rozboru důkazní situace z jeho vlastního pohledu tvrdí, že v podstatě ohledně obou podaných žalob lze připustit, že výsledky daňových řízení nejsou pro něho příznivé, avšak samy o sobě neprokazují, že by jednal v úmyslu zkrátit daň, a že by se podílel na nějakém fiktivním obchodování o výrobě fiktivních daňových dokladů za plnění, která neproběhla (ať už jde o plnění účtovaná jemu nebo jím zastupovaným subjektům, nebo za plnění, která takto dokládal on). Pokud jde o výpovědi pracovníků finančního úřadu, ty lze v zásadě shrnout tak, že pokud měl správce daně o něčem pochybnosti a rozhodl se v řádném termínu nevyplatit DPH, pak zahájil daňovou kontrolu, v jejím rámci zpochybnil předložené daňové doklady a jimi dokládaná plnění a žádal po obžalovaném, aby všechno zpětně prokázal, což se mu v daňovém řízení z pohledu správce daně nepodařilo. Podle názoru obhajoby doplatil obžalovaný na to, že leckteré smlouvy nebo dodatky k nim neměl koncipovány profesionálním právníkem, tyto jsou psány laicky, nekvalitně. Rovněž tak obžalovaný měl využít služby dobrého advokáta se specializací na daňovou problematiku a měl důsledně ve všech daňových řízeních a v rámci daňových kontrol pečlivě prokazovat zpochybněná plnění, měl využít všech zákonných opravných prostředků a mohl tak docílit zcela jiných výsledků těchto řízení a kontrol. Zpětně to je s ohledem na uplynutí procesních lhůt a aktuální nedostupnost mnoha potřebných důkazů nemožné. Nepříznivý výsledek pak obžalovanému uškodil nejen v tom směru, že proti němu je vedeno trestní řízení, a že byl dokonce vazebně zajištěn, ale mimo jiné i v tom, že zcela prokazatelně odvedl státu DPH ve výši minimálně 400.000,- Kč nedůvodně a tuto škodu mu dnes již nikdo neuhradí. Stejně tak nemůže být k tíži obžalovanému to, že jednal za více subjektů, a to zejména s ohledem na velmi zásadní rodinné a zdravotní komplikace jeho dcery [redacted] jejíž podnikání, ať již jde o fyzickou osobu nebo s.r.o. si vzal na starost. Jak se ukázalo, v zásadě všechna plnění, která byla zkoumána v rámci trestního řízení, byla buď co do své existence prokázána, nebo minimálně nebyla vyvrácena. Žádný svědek nebyl konkrétně schopen přímo vyvrátit to které plnění nebo tu kterou účetní operaci, která byla v tomto řízení řešena, vlastně spíše naopak. Pravdou zůstává, že i finanční situace obžalovaného a jeho dcery se zhoršila s ohledem na obecně známý propad trhu a krize po roce 2010 způsobené obecně hospodářskou krizí, speciálně i v oblasti obchodu se dřevem zásadní monopolizací ze strany Lesů ČR a rozsáhlého vývozu dřeva z ČR do zahraničí bez toho, aby bylo zpracováno v České republice. To pak vedlo i k prodeji společnosti [redacted] a k orientaci obžalovaného a jeho dcery na podnikání v jiném oboru (multifunkční zařízení [redacted]).

Jakkoli obhajoba chápe, že soud či obžaloba nemusí mít obžalovaného [redacted] zrovna v oblibě, s ohledem na způsob jeho vystupování, stejně jako jej evidentně neměli v oblibě ani pracovníci finančního úřadu, pak je nutno se však oprostít od toho, jak se kdo jeví, zda mu lze nebo nelze věřit. V tomto případě totiž obžaloba nejenže nevyvrátila obhajobu obžalovaného, ale dokonce ani neprokázala nic z toho, co je v obou obžalobách tvrzeno. Obžalovaný zdůrazňuje, že všichni svědci, kteří byli podrobně seznámeni s fungováním [redacted] jejím provozem a účetnictvím, prokázali pravdivost tvrzení obžalovaného. Ten navíc ještě v rámci dokazování před soudem předložil mnoho listinných důkazů, které rovněž jeho obhajobu potvrzují. Závěry obžaloby jsou proto vnímány jako jednostranné a v podstatě jen ilustrují celkový přístup Policie ČR, OSZ v Táboře vůči obžalovanému. Veškerá obžalovaným podávaná trestní oznámení byla založena bez dalšího

opatření. V této souvislosti má obžalovaný značné výhrady k práci a postupům Policie ČR a taktéž i dozorující státní zástupkyně OSZ v Táboře.

Vše, co bylo k podaným obžalobám uvedeno, se pak týká i rozsudku soudu I. stupně, který skutky z obžalob jen s drobnou kosmetickou úpravou převzal a popis skutku tak i co do formálního vymezení trpí vadami. Obdobně se to týká i skutkových závěrů a zjištění soudu, který v podstatě nic dalšího nepřinesl. S ohledem na vše v odvolání řečené proto obžalovaný navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil podle § 258 odst. 1 písm. a), b), c), d), e) tr. řádu a buď věc vrátil soudu I. stupně podle § 259 odst. 1 tr. řádu, případně aby podle ust. § 259 odst. 3 tr. řádu sám ve věci rozhodl, a to tak, že obžalovaný bude zproštěn obžaloby ve smyslu ust. § 226 písm. a) tr. řádu.

V doplňku svého odvolání obžalovaný reaguje na některá tvrzení a závěry soudu prvního stupně obsažená v odůvodnění části napadeného rozsudku.

Jak sám soud ve svém rozhodnutí uvádí, reagoval na závěrečný návrh obhajoby v podstatě jen v tom směru, že u skutku pod bodem 1.b) uvedl, že v daňovém přiznání k DPH za zdaňovací období 2010 upřesnil oproti obžalobě skutek tak, že identifikoval předmětné daňové přiznání jako daňové přiznání avšak učinil tak nesprávně, neboť se jednalo o daňové přiznání. Již to je důvodem pro zrušení rozsudku a učinění nápravy. Pokud jde o skutek pod bodem 2), obžalovaný uvádí, že za druhý kvartál roku 2012 uplatnil nárok na odpočet až v roce 2013 až, když bylo plnění přefakturováno na základě daňového dokladu, dříve tak učiněno být nemohlo, v popisu skutku pak není navíc ani uvedeno správně, jaký odpočet byl nárokován, když šlo ve skutečnosti o částku 411.850 Kč, z čehož skutečně odvedené DPH je 400.000 Kč, přičemž soudem uvedená částka 407.662 Kč není skutečná daňová povinnost. U odpočtu za čtvrté čtvrtletí 2012 pak bylo odvedeno na DPH 84.000 Kč (z částky 400.000 Kč), když zde pracovnice finančního úřadu nevěděly o podkladech z daňové kontroly z finančního úřadu v Praze týkajícího se fyzické osoby a nevěděli, že tato daň je uhrazená. K tomu obžalovaný navrhoval výslech svědkyně který ale soudem proveden nebyl. Pokud jde o čtvrtý kvartál roku 2012, zde jsou v podkladech finančního úřadu špatná čísla faktur za prosinec 2012, když expedice dřeva skončila 19.11.2012. K tomu viz daňová evidence skladové evidence zásob. Tudíž nemohlo jít o faktury do zahraničí, ale o skladové zásoby zkontrolované navíc ze strany finančního úřadu, jak dokládají i protokoly z daňových kontrol.

Obžalovaný následně upozorňuje na to, jakým způsobem soud hodnotil jak jeho výpověď, tak výpovědi svědků, důkazy listinné povahy. Poukazuje na to, jakým způsobem soud tyto důkazní prostředky vyhodnocuje k jeho tíži, ačkoliv pro to nemá oporu. Obžalovaným soudu prvního stupně vytýkáno, jakým způsobem hodnotil jeho podnikání, jakým způsobem přistupuje k předloženým důkazům listinné povahy, které označuje následně za nadbytečné. Obžalovaný nesouhlasí s dedukcemi a úvahami soudu, které zanesl do odůvodňující části napadeného rozsudku. Obžalovaným dále soudu I. stupně vytýkáno, že bez dalšího odmítl důkazní prostředky, které navrhoval a to k prokázání svých tvrzení, např. vypracování znaleckého posudku na stanovení obvyklé ceny nájmu nemovitostí v areálu. Obžalovaný má výhrady taktéž k tvrzení soudu prvního stupně, že jednání jeho dcery soud hodnotí jako pomoc v trestné činnosti obžalovaného. S tímto

obžalovaný nesouhlasí z toho důvodu, že podnikání dcery zajišťoval v důsledku jejich problémů a jejího pobytu v zahraničí v naprosto převážné míře on sám, přičemž sám se dle svého přesvědčení žádného úmyslného trestného činu nedopustil, a pokud by přesto soud na tomto závěru setrval, nelze u [REDAKCE] spatřovat naplnění účastenství ani ve formě pomoci.

Obžalovaný vznáší výhrady k zamítnutí návrhů na doplnění dokazování. Konkrétně požadavek na výslech svědků [REDAKCE]. V této souvislosti obžalovaný navrhl, pokusit se tyto svědky vyslechnout alespoň v rámci odvolacího řízení, když na jejich osobním výslechu i nadále trváno.

Pokud jde o zdůvodnění právního hodnocení soudem prvního stupně, s tím se ani s ohledem na nedostatky v rámci skutkových zjištění nelze ztotožnit. Ztotožnit se pak nelze ani s nepřiměřeně přísnými ukládanými tresty, zejména nepodmíněným trestem odnětí svobody, kdy soud svůj osobní negativní vztah k obžalovanému nedokázal objektivně vstřebat, ačkoliv jako autorita se s ním vypořádat měl zcela jinak, než je naprosté pohanění osoby obžalovaného a konstatování, že u něj jsou dány samé přitěžující okolnosti (s výjimkou jeho předchozí dosavadní bezúhonnosti, kterou soud popřít nemohl, protože to dle opisu rejstříku trestů skutečně nelze).

Odvolání manželky obžalovaného [REDAKCE] podle svého obsahu směřuje do všech jeho výroků.

Veřejné zasedání nařízené odvolacím soudem na 11.2.2016 a 25.5.2016 konáno za splnění všech procesních podmínek v nepřítomnosti obžalovaného [REDAKCE]. Veřejného zasedání se nezúčastnila ani odvolatelka [REDAKCE] byť byla včas a řádně k odvolacímu řízení předvolána. Poté, co v jeho úvodu předsedkyně senátu podala zprávu o stavu věci a konstatovala napadený rozsudek, čteno odvolání manželky obžalovaného [REDAKCE] p. [REDAKCE] na čl. 1138. Obhájce obžalovaného přednesl podané odvolání v plně shodě s jeho písemným vyhotovením, tak jak toto založeno v trestním spise. Rozebral podrobně stěžejní odvolací důvody, zabýval se i procesní stránkou řízení přípravného a řízení před soudem I. stupně. Připomněl, že již v podané obžalobě byly popisy skutků provedeny způsobem, který neodpovídá zákonu, skutky nebyly dostatečně přesně konkretizovány a nesplňují formální náležitosti, které mají mít v případě tak závažného úkonu, či opatření, kterým je trestní stíhání obžalovaného. Obhájce následně podrobil rozboru důkazy, které v řízení před soudem provedeny, konstatoval, že z nich po řádném hodnocení vyplývají odlišné závěry, než ke kterým dospěl soud I. stupně. Obhájce upozornil, že procesní soud k žádosti obžalovaného neprovedl celou řadu důkazních prostředků, které byly pro objektivní posouzení v dané trestní věci důležité. Vytýkáno soudu, že nezvládl řízení, nezvládl svou úlohu, nedokázal se vypořádat s důkazy a neopatřil takové důkazy, které by mu umožnily rozhodnout tak, jak rozhodl. Pokud takové důkazy nedokázal zajistit, nemohl ve věci rozhodnout jinak, než zprošřujícím výrokem. Z pohledu obhajoby procesní soud hodnotil důkazy v rozporu s jejich obsahem, tvrzeno, že soud nedokázal objektivně zjistit skutkový stav věci a jeho rozhodnutí o vině obžalovaného je minimálně předčasné. Soud dle obhajoby nerespektoval zásady trestního řízení, nehodnotil důkazy, neprováděl jejich hodnocení v souladu s ust. § 2 odst. 5, 6 tr. řádu a nezjistil si věc v takovém rozsahu, aby skutečně mohl

rozhodnout o vině obžalovaného. Vrcholem všeho je i trest, který je dle názoru obhajoby nepřiměřeně přísný a který je projevem averze soudu k obžalovanému. Obžalovaný může být nesympatický člověk, může být vnímán kontroverzně, ale to neznamená, že toto vše se musí promítat do trestu.

K výslovnému dotazu předsedkyně senátu obhájce obžalovaného setrval na žádosti o výsledcích svědkyně [REDAKCE] - pracovnice [REDAKCE] na osobním slyšení svědků [REDAKCE]. Obhájce obžalovaného navrhl, aby jím tyto označené důkazní prostředky byly provedeny v rámci veřejného zasedání, pokud se tomu tak nestane, mohou být provedeny případně soudem I. stupně. Následně obhájce obžalovaného předložil odvolacímu soudu stejnopis notářského zápisu sepsaný Mgr. Hanou Kopicovou – Kohoutkovou, notářkou ve Strakonici na základě žádosti [REDAKCE]. Soudu předána zvuková nahrávka [REDAKCE] (potvrzující výpověď [REDAKCE] ze které by měla vyplývat kompromitace dcery obžalovaného. Obhájce obžalovaného požádal, aby tento záznam byl přehrán v rámci soudního jednání, požádal dále o dovyslechnutí stěžejních svědků [REDAKCE].

Státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře označila skutkové i právní závěry soudu I. stupně za zcela odpovídající důkazní situaci, jde o dostatečně prokázaný daňový delikt s tím, že nalézací soud důkazy, které ve věci provedl, hodnotil nikoliv v rozporu, ale v souladu s ust. § 2 odst. 5,6 tr. řádu. Státní zástupkyně neučinila ve věci dalších návrhů na doplnění dokazování. Ohledně důkazních návrhů, které předložila obhajoba, státní zástupkyně zmínila, že jde o dokazování nad rámec požadavků zákona s tím, že ponechává na zvážení odvolacího soudu, jakým způsobem k těmto návrhům přistoupí. Z pohledu státního zastupitelství bylo dokazování provedeno v zákonném rámci, který umožnil vyhodnocení skutkových i právních závěrů, které procesní soud ve věci učinil, k čemuž měl dostatečnou důkazní materii. Pokud se týká uloženého trestu, projevila státní zástupkyně souhlas s tvrzením obhájce obžalovaného, že jde o trest přísný, který však nebyl soudem uložen jakkoli mimo rámec zákona. Jedná se o trest, který koncipován jako trest souhrnný, kdy základní sazba činí 2-8 let. Ze strany soudu byla hodnocena dostatečně osoba obžalovaného, charakter trestné činnosti, její rozsah, délka páchání trestné činnosti. Státní zástupkyně proto navrhla, aby odvolání obžalovaného [REDAKCE] a jeho manželky [REDAKCE] byla podle § 256 tr. řádu jako nedůvodná zamítnuta.

Následně předsedkyni senátu předloženy stranám řízení veškeré listinné důkazy, které obžalovaný předal soudu s druhou částí svého odvolání, které tvoří trvalou součást trestního spisu (samostatná hnědá obálka – obsahující znalecký posudek na stanovení ceny nájmu nemovitostí v areálu [REDAKCE] evidence pro daňové účely, faktury, daňová přiznání, notářské zápisy, smlouvy, rozhodnutí, stvrzenky, výdajové pokladní doklady a další listiny) a dále důkazy nové, které byly obhájcem obžalovaného předloženy až v rámci veřejného zasedání. Obhájce obžalovaného ani státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích – pobočky v Táboře nepožádali o přečtení soudem předložených listin, shodně uvedli, že jim postačí nahlédnutí do těchto listin. Následně z iniciativy odvolacího soudu konstatován jako listinný důkaz opis rejstříku trestů obžalovaného, z něhož se podává, že obžalovaný byl v minulosti jedenkrát soudně postihnut. Ze spisu Okresního soudu v Táboře sp.zn. 1 T 115/2012 čteny zásadní rozhodnutí soudu v této věci, trestní příkaz,

rozsudek i usnesení odvolacího soudu, dále záznam o složení peněžitého trestu ve výši 40.000,- Kč.

Ve veřejném zasedání konaném dne 25.5.2016 při neúčasti obžalovaného a jeho manželky – odvolatelky [redacted] v souladu s ust. § 213 odst. 1 tr. řádu stranám řízení po jejich vysloveném souhlasu předloženy k nahlédnutí návrhy na doplnění dokazování, text přípisu, který zaslán obhájcem obžalovaného a samotné listiny, které obsaženy na č.l. 1215-1227 trestního spisu, konkrétně: postoupení spisového materiálu dle věcné příslušnosti na č.l. 1215-1216, protokol o zvláštním přezkumném jednání na č.l. 1217, seznam přihlášených pohledávek č.l. 1218, seznam platných věřitelů č.l. 1219, usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20.5.2015, č.j. KSCB 28 INS 10919/2015-A-9 č.l. 1220-1221, přihláška pohledávky na č.l. 1222-1227, přepis zvukové nahrávky rozhovoru mezi obžalovaným a [redacted] na č.l. 1202-1207 trestního spisu. V souladu s ust. § 213 odst. 1 tr. řádu čten odvolacím soudem zcela aktuální opis rejstříku trestů obžalovaného, z něho konstatováno jeho odsouzení ve věci Okresního soudu v Táboře sp.zn. 1 T 115/2012, protokol o hlavním líčení ze dne 24.5.2016 (věc OS Tábor sp.zn. 6 T 152/2015), dopis adresovaný [redacted] Finančnímu úřadu v Táboře – paní [redacted] docházkové listy (počet listů 5 rozměru A4), evidence pro daňové účely (3 listy rozměru A4).

Pokud jde o doplňující výsledky svědků [redacted] na tomto důkazním návrhu obhájce obžalovaného z opatrnosti setrval. Po tiché poradě senátu bez přerušení jednání předsedkyně senátu konstatováno, že rozhodnutí o těchto důkazních návrzích, případně přehrání zvukové nahrávky [redacted] si senátu krajského soudu vyčleňuje do své závěrečné porady. Dokazování prohlášení předsedkyně senátu za skončené.

Obhájce obžalovaného v rámci svého konečného návrhu uvedl, že k novým důkazům, které byly v mezidobí do trestního spisu dodány a byly provedeny, doplňuje, že dle jeho názoru nejde o nové převratné důkazy, nicméně zapadají do těch, které byly uváděny, zejména ve vztahu k vytýkanému realizovanému nájemnému. Pokud jde o tabulky v evidenci faktur k odpočtům DPH u skutku 2) obhájce zmínil, že to rovněž přináší další pochybnosti o správnosti napadeného rozsudku. Dle jeho názoru z provedených důkazů a tvrzení obžalovaného vyplývá, že rozsudek soudu I. stupně skutečně není správně pojatý, jsou v něm určité nelogické úvahy, domněnky, které nebyly přímo prokázány a celkové závěry stojí na mezerovitém a neúplném dokazování. Pokud by mělo být rozhodováno o vině obžalovaného [redacted] tímto způsobem, je to nepřijatelné. Obhájce obžalovaného tedy navrhl, aby odvolací soud buď po doplněném dokazování obžalovaného [redacted] zprostil obžaloby v plném rozsahu nebo případně, aby byla věc zrušena a vrácena soudu I. stupně k doplnění dokazování a novému rozhodnutí. Státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře odkázala na svůj přednes včetně konečného návrhu tak, jak jí bylo učiněno ve veřejném zasedání dne 12.2.2016. Navrhla, aby odvolání obžalovaného [redacted] a jeho manželky p. [redacted] byla jako nedůvodná zamítnuta.

Krajský soud jako soud odvolací z podnětu obou podaných odvolání přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, proti kterým mohli obžalovaný a jeho manželka [redacted] podat odvolání. Přezkoumal také

správnost postupu řízení, které rozsudku předcházelo. Přihlédl také k tomu, zda řízení nebo rozsudek netrpí vadami, které podanými odvoláními nebyly vytýkány. Učinil poté následující zjištění a závěry.

Lze konstatovat, že řízení napadenému rozsudku předcházející lze považovat za bezchybné, pokud jde o práva obžalovaného [redacted] na obhajobu. Zjištěno bylo, že v potřebné míře byla respektována ustanovení trestního řádu, jimiž se toto právo zajišťuje. Obžalovaný [redacted] byl osobně přítomen hlavnímu líčení, které konáno u Okresního soudu v Táboře dne 18.9.2015, v rámci něhož byl vyhlášen napadený rozsudek. Z protokolu o tomto hlavním líčení se podává, že obžalovaný soudu sdělil, že je momentálně v pracovní neschopnosti, dne 25.9.2015 má jít na kontrolu k lékaři, kde se rozhodne, co bude dál, jestli půjde do nemocnice. Upozornil taktéž soud, že zdravotní problémy se u něho objevují každý rok, pracovní neschopnost není z jeho strany účelová. Následně soudu předložil samotný doklad o pracovní neschopnosti, z něhož byla pořízena kopie a tato založena do trestního spisu pod č.l. 1067. Z protokolu o hlavním líčení ze dne 18.9.2015 se nikterak nepodává, že by obžalovaný [redacted] požádal výslovně soud o odročení hlavního líčení, právě v důsledku jeho pracovní neschopnosti a jím sdělovaných zdravotních problémů. Po provedení některých důkazních prostředků a odmítnutí dalších návrhů na doplnění dokazování soud po závěrečném vyjádření jak obhájce obžalovaného, tak státní zástupkyně vyhlásil ve věci rozsudek, který se stal předmětem odvolacího řízení. Není tedy pravdou to, co tvrzeno v odvolání obžalovaného, tedy, že byl zkrácen na svém zákonném právu na obhajobu, tedy konkrétně, že se z hlavního líčení dne 18.9.2015 omluvil a žádal o jeho odročení na jiný termín. Protokol o hlavním líčení totiž neobsahuje ani žádnou reakci obžalovaného, či jeho obhájce na postup zvolený soudem, nikterak nebylo upozorňováno na to, že obžalovaný není opravdu schopen ze zdravotních důvodů celé hlavní líčení, které započalo v 08:30 hodin a zakončeno bylo v 11:07 hodin absolvovat. Odmítána tedy ze strany odvolacího soudu výše zmíněná námitka procesního charakteru, stejně tak i argumentace obhajoby, která se vztahuje k vyhlášení rozsudku po krátké přestávce, aniž by se údajně soud náležitě a dostatečně vypořádal s argumentací, která byla rozvedena v rozsáhlém závěrečném návrhu obžalovaného. Odvolací soud neshledal žádné pádné důvody, které by svědčily pro zásadní porušení práva obžalovaného na obhajobu, jak namítáno k procesním záležitostem v úvodu opravného prostředku obžalovaného.

Odvolací soud si dovoluje tvrdit, že již v řízení přípravném byla zákonnou formou shromážděna převážná většina reálně dostupných pro věc podstatných důkazů a byl tak získán podklad pro pozdější zákonné rozhodnutí o vině obžalovaného [redacted]. Procesní soud se rovněž v nařízeném hlavním líčení předmětnou trestní věcí obžalovaného pečlivě zabýval, samotné dokazování před soudem prvního stupně bylo provedeno zcela zákonným způsobem právě v rámci hlavního líčení, které bylo ovládáno zásadou ústnosti a bezprostřednosti, tedy přesně tak, jak konkretizováno v ustanovení § 2 odst. 11, 12 tr. řádu. Již procesní soud měl k dispozici širokou důkazní materii, tedy důkazy, které mohly k objasnění žalované trestné činnosti přispět. Procesní soud celou škálu důkazů řádně vyhodnotil, jak jednotlivě, tak i ve vzájemných souvislostech, jak mu ukládá ustanovení §) 2 odst. 6 tr. řádu. Zcela logicky a nanejvýš přesvědčivě dospěl k závěru, že jednání obžalovaného [redacted] které konkretizováno pod bodem 1.a), b) napadeného rozsudku vykazuje všechny zákonem předpokládané znaky zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240

odst. 1, 2 písm. c) tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku a pod bodem 2) i zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku dílem dokonaným, dílem ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku. Lze tedy tvrdit, že pokud po řádně provedeném dokazování procesní soud dospěl k závěru, že skutky se staly tak, jak jsou popsány ve výroku rozsudku, má takový závěr v provedeném dokazování plnou oporu a nevzbuzuje žádných pochyb. S ohledem na rozsah, strukturalizaci a především kvalitu odůvodňující části napadeného rozsudku je zcela zřejmé, že soud vyspecifikoval veškeré důkazní prostředky, které k uznání viny obžalovaného přispěly, výstižným a zcela naprosto vyčerpávajícím způsobem následně vyložil, které skutečnosti vzal za prokázané a především jasně a konkrétně označil důkazy, o které své rozhodnutí opírá. V samostatné pasáži pak vysvětluje procesní soud, z jakého důvodu zamítl důkazní návrhy, na jejichž provedení obžalovaný setrval. Procesní soud pak výslovně reagoval i na obhajobu zvolenou obžalovaným a v potřebném rozsahu vysvětlil, proč tato byla opodstatněně odmítnuta. Odvolací soud je toho názoru, že již vyhodnocení velkého počtu důkazů ze strany soudu nalézacího je logické a značně přesvědčivé, pochybnosti nikterak nevzbuzující. Procesní soud dále v samostatném oddíle odůvodnění svého rozhodnutí se zabývá i právním hodnocením jednání obžalovaného, kde vysvětluje, proč žalovaná jednání byla podřazena pod konkrétní ustanovení tr. zákoníku, jejichž paragrafové znění označeno výše. V rozsahu přepokládaném v ustanovení § 125 tr. řádu bylo rozhodnutí soudu prvního stupně ve vztahu ke skutkovým zjištěním i náležitě odůvodněno. Proto lze na příslušné pasáže odůvodnění napadeného rozsudku pro jejich správnost a přesvědčivost odkázat. Odvolací soud se s těmito závěry i s konkrétní argumentací použitou soudem prvního stupně ztotožnil.

Na hodnotící činnost soudu prvního stupně v rámci odvolacího řízení navázal i sám krajský soud, který buď z vlastní iniciativy nebo k výslovné žádosti obžalovaného provedl celou řadu důkazů listinného charakteru, které obžalovaný průběžně odvolacímu soudu překládal. Velké množství těchto listinných důkazů však již měl pro své rozhodnutí k dispozici soud procesní, tyto byly ze strany obžalovaného předkládány opakovaně. Ostatní důkazy, které sám odvolací soud procesním způsobem provedl v rámci nařízeného veřejného zasedání tak, jak se podávají z příslušných protokolů nejsou důkazy převratného charakteru, důkazy zásadní povahy, v jejich důsledku po jejich vzájemném vyhodnocení s důkazy již provedenými před soudem prvního stupně by mohly zvrátit zcela správné a podložené závěry o vině obžalovaného oběma skutky tak, jak konkretizovány pod příslušným číselným označením v napadeném rozsudku. Odvolací soud proto neshledal a to ani na základě obsahu nově předložených důkazů důvod na skutkových závěrech procesního soudu cokoliv měnit. Odmítá tvrzení, že rozsudek soudu prvního stupně není pojatý správně, jsou v něm obsaženy nelogické úvahy, domněnky, které nebyly přímo prokázány a celkové závěry proto stojí na mezerovitém a neúplném dokazování. Odvolací soud si dovoluje tvrdit, že dokazování v každé trestní věci nemůže být bezbřehé, soud musí náležitě vyhodnotit, které důkazy mají značnou vypovídací hodnotu, důkazní sílu a které důkazy takovéto vlastnosti postrádají. Tímto pravidlem se odvolací soud řídil a k návrhu obžalovaného neprovedl výslechy jím navržených svědků, či důkazy další, jelikož je vyhodnotil jako zcela nadbytečné. Procesní soud a následně i soud odvolací pro své rozhodnutí totiž disponovaly dostatečnou důkazní materií, na základě které byly soudy obou stupňů schopny posoudit, zda jednání obžalovaného vykazuje znaky příslušného zločinu či nikoliv. K námitkám, které odezněly v opravném prostředku obžalovaného [REDAKCE] které tkví v jeho polemice s hodnotícími

úvahami Okresního soudu v Táboře a potažmo i s jeho právními závěry, nutno snad dodat pouze toliko, že ze strany obžalovaného jsou důkazy shromážděné v této věci hodnoceny zcela izolovaně, je jím poukazováno výhradně na důkazy, které by jeho vinu měly oslabit, avšak jaksi bez povšimnutí, zůstávají odvolatelem nezmíněny právě ty důkazy, které jeho vinu potvrzují. Právě jednostranným hodnocením důkazů obžalovaný dospívá k odlišným skutkovým východiskům, než z jakých vycházel soud I. stupně, z nich pak dovozuje i možné odchylné právní závěry, tedy svojí deklarovanou nevinu. Převážnou částí námitek se s dostatkem zabýval již procesní soud, a proto lze tvrdit, že skutečnosti, které obžalovaným rozvedeny v jeho opravném prostředku jsou mnohdy pouhým opakováním argumentace, která již byla jednou uplatněna v rámci probíhajícího trestního řízení před soudem I. stupně. Shrnutí tedy, námitky vůči nesprávným skutkovým závěrům soudu I. stupně a vůči nesprávnému právnímu posouzení jednání obžalovaného odvolací soud po projednání věci ve veřejném zasedání zcela odmítá. Odvolací soud si proto dovoluje tvrdit, že rozsudečný výrok soudu I. stupně plně odpovídá zjištěné důkazní situaci.

Pokud v návaznosti na výrok o vině podrobil odvolací soud přezkumné povinnosti i výrok o uloženém trestu, který soudem I. stupně koncipován jako trest represivní povahy – trest nepodmíněný, v kombinaci s trestem zákazu činnosti v rozsahu, který konkretizován na straně 4 napadeného rozsudku a trestem peněžitým, shledal, že tento je nepřiměřeně přísným, a to z důvodů, které budou rozebrány níže. V první řadě nutno konstatovat, že procesní soud o potrestání obžalovaného [redacted] rozhodoval podle zásad rozvedených v ust. § 39 tr. zákoníku, přihlédl i k okolnostem polehčujícím a přitěžujícím, tak jak je definuje ust. § 41 a 42 tr. zákoníku. Je zcela zřejmé, že u obžalovaného byly splněny veškeré zákonné parametry pro ukládání trestu souhrnného v souladu s ust. § 43 odst. 2 tr. zákoníku, kdy s ohledem na tento fakt je opravdu soud co do druhu a výměry uloženého trestu limitován zákonnými pravidly rozvedenými v tomto ustanovení trestního zákoníku, které zakazuje obžalovanému uložit trest mírnější, nežli mu byl uložen dřívějším rozhodnutím. S ohledem na objektivně zjištěnou skutečnost, že obžalovanému svědčily všechny podmínky pro ukládání trestu souhrnného, nutno mu přiznat jako okolnost polehčující jeho dosavadní bezúhonnost. Procesní soud správně nepřehlédl, že obžalovaný [redacted] se trestné činnosti dopouštěl po delší časový úsek a opakovaně. Trest byl obžalovanému ukládán za čtyři trestné činy, konkrétně dva přečiny se sazbou až na 2 roky a dva zločiny se zákonnou sazbou 2-8 let. Procesní soud taktéž správně nepřehlédl, že obžalovaný [redacted] jednal velice sofistikovaným způsobem, kdy si opravdu vytvořil celou síť subjektů, jejichž jediným účelem bylo zastřít protiprávní jednání. K páčání trestné činnosti neváhal využít zastřešení podnikáním své vlastní dcery, kterou tímto jednáním, stejně tak i zasahováním do jejího života psychicky destabilizoval, v důsledku čehož se neobejde bez odborné psychiatrické pomoci. Procesní soud zcela správně zaznamenal u obžalovaného jeho nekritický postoj ke spáchané trestné činnosti, absenci jakékoli snahy o nápravu jejich následků. Pravdou zůstává, že obžalovaný po celý průběh trestního řízení vznášel výhrady k práci orgánů činných v trestním řízení, či orgánů finanční správy, naprosto nepřipustil, že by právě z jeho strany došlo k jakémukoli pochybení. Lze i souhlasit s konstatováním procesního soudu, že u obžalovaného nejsou patrné žádné známky sebereflexe, kdy své chování, kterým jednoznačně porušuje zákonem nastavené normy naprosto bagatelizuje a považuje jej za jednání souladné se zákonem. Procesní soud vyslovil, že obžalovaný je z důvodů své osobnostní charakteristiky osobou obtížně napravitelnou. Úvahy procesního soudu zcela jistě nepostrádají logiku,

nicméně odvolací soud, aniž by snižoval společenskou škodlivost jednání obžalovaného, pro kterou v daném případě stanul před soudem, je tohoto názoru, že při volbě konkrétního druhu trestu a jeho výměry procesní soud dostatečně nepřihlédl i k dalším faktorům, které mohou mít vliv na přiměřené potrestání obžalovaného. Je zcela zřejmé, že obžalovaný se nyní projednávané trestné činnosti dopustil před více lety. Jeho trestná činnost byla spáchána v případě obou žalovaných skutků ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku (pokus je charakterizován, na rozdíl od dokonaného trestného činu, především nedostatkem následku, který je znakem skutkové podstaty trestného činu). Lze tedy tvrdit, že protiprávní jednání ve stádiu pokusu nevykazuje takový stupeň společenské škodlivosti jako dokonaný trestný čin. K této skutečnosti měl procesní soud při svých úvahách, jaký druh trestu obžalovanému uložit, ve větší míře přihlédnout. Nicméně i odvolací soud musí vyslovit, že v případě řešení otázky, jakým způsobem za protiprávní jednání obžalovaného [redacted] postihnout, je případem hraničním, případem, kdy soud musí velmi pečlivě vážit, zda na obžalovaného jako osobu prvotrestanou je nutno působit trestem represivní povahy, trestem nepodmíněným, či zda postačí v jeho případě přistoupit k uložení výchovného trestu, trestu podmíněně odloženého. Odvolací soud je povinen zmínit, že obžalovaný se podrobuje dohledu probačního úředníka v souvislosti s jeho dřívějším vazebním stíháním v dané trestní věci, který byl do rozhodnutí prvoinstančního soudu stále funkční. Nebyly dosud zaznamenány žádné signály, že by bylo možno tvrdit, že dohled probačního úředníka v případě obžalovaného nebyl plněn, porušován. Odvolací soud tedy na základě výše uvedených skutečností, dospěl ke stanovisku, že na obžalovaného [redacted] lze ještě působit trestem výchovné povahy. K odvolání samotného obžalovaného i jeho manželky p. [redacted] proto podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu zrušil napadený rozsudek v celém výroku o trestu, způsobu jeho výkonu, trestu peněžitém, trestu zákazu činnosti a ve výroku, kterým zrušen výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 12.4.2013, č.j. 1 T 115/2012-530, jakož i všech rozhodnutí navazujících a nově rozhodl tak, že obžalovanému [redacted] za zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. c) tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku a zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. c) tr. zákoníku dílem dokonaným, dílem ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, ohledně nichž zůstal napadený rozsudek nedotčen a za sbíhající se přečiny neoprávněný zásad do práva k domu, bytu nebo k nebytovému prostoru podle § 208 odst. 2 tr. zákoníku, jimiž byl obžalovaný uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Táboře ze dne 12.4.2013, č.j. 1 T 115/2012-530, jenž nabyl právní moci dne 5.9.2013 a nově uložil souhrnný trest odnětí svobody podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku, podle rozhodné trestní sazby dané § 240 odst. 2 tr. zákoníku v trvání 3 roky, který mu byl podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku, § 84 tr. zákoníku a § 85 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v délce 5 let za současného vyslovení dohledu. Vedle základního trestu odnětí svobody s podmíněným odkladem uložil odvolací soud obžalovanému i trest peněžitý, a to s ohledem na fakt, že byl již ukládán zrušovaným rozhodnutím Okresního soudu v Táboře pod sp.zn. 1 T 115/2013 a je nadále odůvodňován tím, že obžalovaný se svým jednáním snažil bezesporu získat majetkový prospěch. Peněžitý trest uložen za podmínek § 67 odst. 2 písm. a) a § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku v počtu 20 denních sazeb po 2.000,- Kč v celkové výši 40.000,- Kč. Obžalovanému nebyl stanoven náhradní trest odnětí svobody v souvislosti s ukládaným peněžitým trestem, neboť tento byl jím ke dni 7.11.2013 zaplacen.

S ohledem na fakt, že trestná činnost obžalovaného byla spáchána v rámci jeho podnikatelských aktivit, jeví se nezbytné uložit obžalovanému ještě trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu a člena statutárního orgánu obchodních korporací, a to včetně jejich zastupování na základě plné moci a prokury, a to na dobu 4 let. Jak již vyslovil procesní soud uložení tohoto trestu nejenže posílí výchovný účinek trestu, ale bude vůči obžalovanému působit i v rovině prevenční, neboť mu bude účinnou překážkou v opakování obdobné trestné činnosti.

Všechny tři uložené tresty jsou ve svém souhrnu adekvátní reakcí odvolacího soudu na nezákonné, protiprávní jednání obžalovaného.

V souvislosti s ukládaným souhrnným trestem rozsudkem soudu odvolacího podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku zrušen výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 12.4.2013, č.j. 1 T 115/2012-530, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Ze všech shora uvedených důvodů bylo proto o odvolání obžalovaného [redacted] a jeho manželky [redacted] rozhodnuto tak, jak se podává z výrokové části rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočky v Táboře.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou měsíců od jeho doručení dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně prostřednictvím soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni (§ 265c tr.ř., § 265e odst. 1 tr.ř.), a to ve trojím vyhotovení.

Dovolání mohou podat:

- a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného,
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr.ř.).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí odvolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve

prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 tr.ř.).

V Táboře dne 25.5.2016

JUDr. Jiřina Roubíčková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Alice Srbová